Bekeert u, want het Koninkrijk der Hemelen is nabij gekomen.
Matthéus 3 : 1 en 2

Evolutie

Eerste Jaargang . No. 5 . Kerstmis 1946

Veertiendaagsch geschrift, dat uitvoerig schrijft over de Openbaringen aan Jozef Rulof en de werkzaamheden van het Geestelijk-Wetenschappelijk Genootschap „De Eeuw van Christus" * Hoofdredacteur: Leo Uittenbogaard
Het adres van de redactie en de administratie is: Nachtegaallaan 20 te 's-Gravenhage . Telefoon 391873

In het Licht van Bethlehem

Het verhaal van een man, die den stal van Bethlehem bezocht en de plaatsen, waar Christus Zijn Goddelijk Woord sprak

Ik ontmoette Jezus van Nazareth eerst weinige dagen vóór Zijn kruisdood. Hij zag mij tweemaal aan en door dien blik sloeg Hij mij met een zoete pijn, die nooit meer heelen zou. Ik won aan zekerheid, die mij tevoren onbekend was en die mijn spot, mijn ongeloof vergruizelde.
Staande onder het kruis, kende ik mijzelf en de blijdschap niet, die mij zei, dat ik voortaan leven zou in het licht van Zijn eeuwig Koningschap.
Ik hielp Jozef van Arimathea Zijn mishandeld lichaam begraven en bleef daarna alleen met mijn overvolle gedachten. Maar toen werd het morgen en in het nuchtere licht van den dag ervoer ik, dat mijn zekerheid vervaagde en was ik opnieuw de vertwijfelde, zoekende mensch van weleer.

Mijn handen trachtten hun werk te doen, maar telkens vielen zij stil en zag ik den bloedenden, krimpenden man aan het kruis. Mijn lach was wrang, toen ik bedacht, dat ik in Hem mijn Koning had gezien, den Zoon van God, den Verlosser van Israël en van de wereld. Dan voelde ik echter zijn oogen weer op mij gericht en onderging ik scherp bewust de zaligheid en het weten, die mij daaruit toevloeiden. Wie toch was Hij? vroeg ik mij in verwarring af. Wat streefde Hij na, toen Hij Zich als een weerloos mensch aan Zijn beulen overgaf, wat wilde Hij van Zijn ruwhouten misdadigerskruis de wereld toeroepen? Het hielp mij niet, of ik haar afschudde, Zijn aanraking bleef. Toen deed ik, waartoe zij mij dwong. Ik schoeide mijn voeten, nam mijn mantel en betrad den weg, die mij tot mijzelf en tot Hem zou voeren.
De sterren verlichtten het smalle, kronkelende pad naar Bethlehem. Nu en dan keek ik om naar Jeruzalem, welks torens en poorten nog maar vaag zichtbaar waren. Was er in mij toch nog een aarzeling? Voelde ik toen al hinderlijk-duidelijk, dat ik door mijn stad te verlaten mijzelf verliezen ging? Ik kreunde onder een pijn, die ik nooit eerder gevoeld had. Bij een bron leschte ik mijn dorst en koelde ik mijn slapen. Toen kon ik

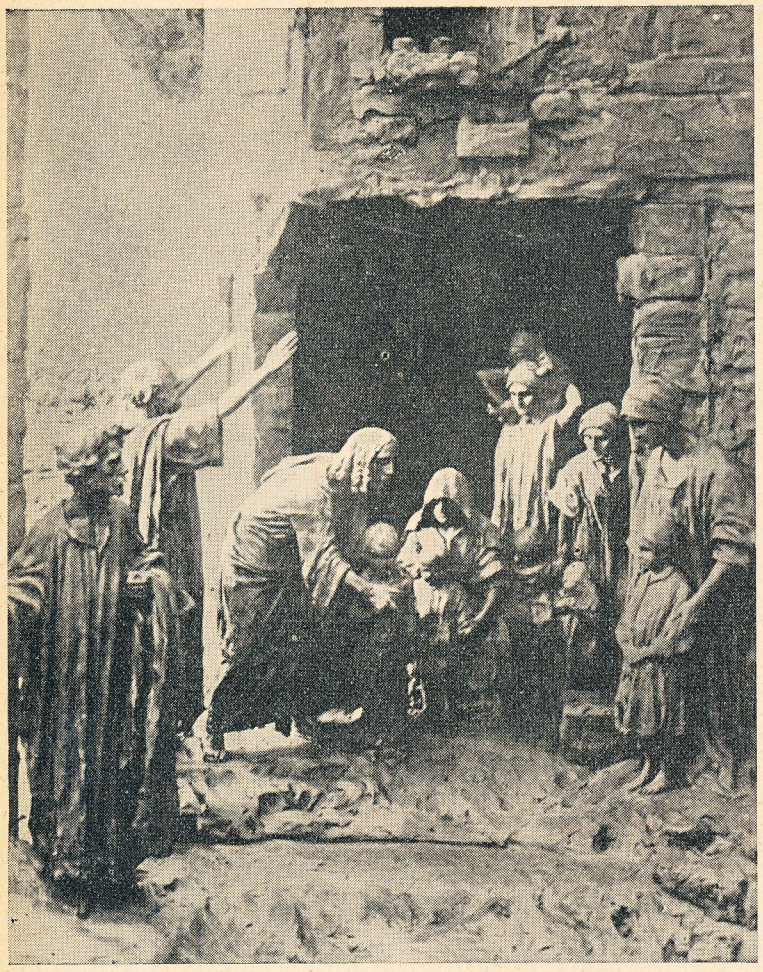

weer rustig denken en terwijl mijn stap sneller werd, gingen mijn gedachten terug naar het gesprek, dat ik dezer dagen met Tiberius, den schrijver, had. Ook hij had geloofd in de macht en de zending van Jezus Christus en ook hij had met de zijnen ontgoocheld neergezeten, toen Deze Zijn laatste en grootste wonder verzuimde. „Ik moet nu wel aanvaarden," zoo had Tiberius gezegd, „dat Hij niet de profeet, niet de Verlosser is, die de heilige boeken ons beloofden. Zijn dan al onze gebeden en offers voor niets geweest? Blijft God zwijgend en werkeloos, terwijl Zijn volk ondraaglijk lijdt onder de overheersching van de heidenen? De vroomsten van ons worden als slaven weggevoerd om in Rome onder hun lasten te verkwijnen en — God zwijgt, gaat voorbij aan onze smeekbeden. Zoo moeten Zijn uitverkoren kinderen in korten tijd uitgeroeid zijn en wie zullen Zijn naam en heerlijkheid dan nog prijzen? Eens zond Hij ons David en Mozes en nu in het bitterste uur laat Hij ons alleen. Jezus van Nazareth was het niet, wie zal het dan wel zijn?"

Was Hij het waarlijk niet? Maar Zijn oogen dan en de triomfantelijke glimlach in Zijn bebloed Gelaat?

Nieuwsgierig, verwachtend, ging ik den stal binnen, waar Jezus eens de warme verborgenheid van Zijn God en Zijn Moeder verliet om, rillend van koude, Zijn zending te beginnen. Wat wilde ik hier vinden, dwaas, die ik was? Ik zag een kribbe, een handvol stroo, een voerbak, een lantaren. Eens waren zij door Hem en Zijn ouders gebruikt, maar zij bleven er dood en stom onder. Teleurgesteld verliet ik het kleine, benauwde vertrek, het paleis van mijn Koning. . . .

Voor den ingang bleef ik staan, aarzelend, niet wetend wat nu te doen, waarheen te gaan. De roep van een schaap trok mijn aandacht. Ik zag een ouden herder, die, zwaar-leunend op zijn staf, naar mij keek. Ik slenterde op hem toe en gaf hem een groet, dien hij kort beantwoordde.

„Gij bezoekt de plek, waar Jezus van Nazareth geboren werd?"

Ik knikte en keek langs hem heen, als schaamde ik mij.

„Gij weet, dat Hij gekruisigd is, onze Verlosser?"

Dit laatste woord deed mij hem snel aanzien. Zijn oogen rustten op den stal en kalm, maar met nadruk zei hij: „Ik zag het Kind weinige uren nadat Het geboren was. Ik ben een oud man nu, maar wat mijn oogen toen zagen, zien zij nu nog. Er verscheen ons een engel, toen wij kaartspelend en pratend bijeenzaten. Zijn woord boodschapte ons, dat daar in dien stal onze Verlosser het leven kreeg — maar het was niet noodig ons dit te zeggen. Zijn oogen zeiden het ons al, zij straalden door het licht, dat we sterker nog in die van het Jezus-kind zouden terugzien, het licht van hen, die de hemelen en God zagen. De Koningen keken erin, toen zij van ginds naar hier kwamen, zij knielden in het stof en aanbaden hun Keizer.

Gij mijn zoon, hebt dit licht ook gezien. Ga nu uit en versterkt het op de plaatsen waar Hij Zijn goddelijk woord sprak, opdat het in U leve, zoo oneindig als in mij en in de drie Koningen."

Zonder nog een woord te zeggen, draaide hij zich om en ging zijn schapen voor. Vele dagreizen ben ik hierna onderweg geweest en in alle plaatsen, waardoor ik ging, sprak ik met menschen, die al van Zijn kruisdood gehoord hadden. Schier in elk dorp woonden zieken, bezetenen, mismaakten, armen en verdrukten, die door Hem blijvend genezen waren. Door een simpel woord of door het opleggen van Zijn handen. Maar vele van deze mannen, vrouwen en kinderen, die toch aan Hem hun geluk te danken hadden en die Hem eens als den Profeet en Verlosser aanbaden, zaten nu in verwarring neer. Het wonder had zijn glans verloren en men wist niet langer, wat men gelooven moest: of Hij, Die Zich zwakker toonde dan Barrabas en Zijn beulen, een goedwillende zonderling was dan wel een bedrieger, in de handen van Beëlzebub — Gods Zoon was hij in elk geval niet! In de priesters, die ik sprak, was geen twijfel, hoonend en schouderophalend noemden ze Hem een satanskind, een rebel, een godslasteraar, die

het volk had aangezet tot het verzaken van zijn kerkelijke en maatschappelijke plichten en hiervoor zijn gerechte straf had ontvangen. Door hun beslistheid, hun onweerlegbare bewijzen werd het verlangen in mij naar Jeruzalem terug te gaan en de heele zaak te vergeten, nog grooter. Maar dan hoorde ik weer de stem van den herder en het zekere woord van dezen eenvoudigen mensch overwon mijn zwakte. Weer ging ik op weg. Om alleen te zijn, verliet ik de bebouwde plaatsen en trok ik de woestijn in. Hier was ook Hij vaak geweest, hier had Hij gevast en gemediteerd, hier was Hij ook door den duivel beproefd. Dit gebeuren was mij verteld door een, die Hem en Diens leerlingen vaak in zijn huis ontving. Ik zat alleen in het zachte, gele zand met boven mij de myriaden sterren. Tiberius, de schrijver, zou gelachen hebben, als hij mij hier gezien had, die tot nu slechts voor het vermaak had geleefd, en hij zou verwonderd zijn geweest over de kracht en den omvang van mijn verbeelding. Ik zag Jezus van Nazareth in Zijn witte kleed aan mij voorbijgaan. Van den anderen kant naderde Beëlzebub. Zij zagen elkander aan en maten hun krachten. Satan zei nu: „Als Gij de Zoon Gods zijt, zeg dan, dat deze steenen brood worden." En Jezus antwoordde: „Er staat geschreven: „De mensch leeft niet van brood alleen, maar van ieder woord, dat uit Gods mond komt"." Toen stonden zij beiden op de tinne van een tempel en Satan sprak: „Als Gij de Zoon Gods zijt, werp U dan naar beneden, want er staat geschreven, dat Gij U door Uw engelen niet wonden zult."
Jezus antwoordde: „Er staat ook geschreven: „Gij zult den Heer Uw God niet beproeven"." Zij gingen nu naar een hoogen berg en Satan toonde Hem alle Koninkrijken der aarde en sprak: „Dit alles zal ik U schenken, als Gij nedervalt en mij aanbidt."
Ik hoorde Jezus antwoorden, streng en waardig: „Ga weg, Satan! Er staat geschreven: „Gij zult den Heer, Uw God, aanbidden en Hem alleen dienen"." Toen verdwenen zij voor mijn oogen en was ik alleen.
Zoo veel werd mij duidelijk in dit uur: de woestijn en de wereld schrompelden ineen door de macht van de woorden, die ik hier hooren mocht en die mijn ziel onmetelijk maakten. Nu, ja nu zag ik helder als in een bliksemstraal het leven en de zending van Jezus, mijn Koning. Hij had wonderen verricht onder de gewone menschen, werd me duidelijk, alleen om voor een wijle hun aandacht, hun vertrouwen te krijgen en hen zoo ontvankelijk te maken voor Zijn wijsheid. Deze immers alleen was blijvend, het brood, het wonder niet. Nu begreep ik tevens, waarom Hij het naliet in Zijn verschrikkelijkste uur. Hij kon Zich als Gods volmaakste Kind niet laten beproeven, niet laten uitdagen. Hij, Die verder en ruimer zag dan wij, voor wie Hij kwam, kende de beperktheid zelfs van het grootste wonder. Hij deed anders en meer, wat wist ik nog niet heelemaal. Maar ook dit zou mij duidelijk worden. Mijn ziel zong, toen ik eindelijk opstond. De dag was aangebroken.
Nu weet ik ook, wie mijn schreden leidde — Hij, Die mij, bedelaar in het rijk van den geest, optrok in Zijn leven. Op een hoogvlakte sprak ik met een landbouwer, een van die eenvoudige mannen, van wie Hij Zich bediende om het aangezicht van de aarde te vernieuwen. Hij was onder de velen geweest, die Zijn bergrede hadden aangehoord en geen zin was in hem verloren gegaan. „Ge moet Hem Zelf gehoord hebben om te weten, welk een kracht er van Zijn woorden uitging. „En Ik, Ik zeg U", zoo sprak Hij telkens en we begrepen, dat we de stem van den eeuwigen God hoorden getuigen. De priesters van onze tempels hielden ons altijd en alleen geboden en plichten voor, maar Hij schonk ons vrijheid en liefde. Waar zij ons tot de hatelijke strengheid van het „oog om oog, tand om tand" geboden, gewaagde Hij van barmhartigheid, van vertroosting voor allen, die leden. Hij beloofde zaligheid aan ons, die arm zijn en honger en, aan ons, die barmhartig zouden zijn in Zijn naam. Hij eischte, dat wij niet zouden oordeelen, opdat we niet zelf geoordeeld werden, dat we zouden geven, wanneer ons gevraagd werd. Hij was óók streng. Zei Hij niet: „Ge kent het gebod: Gij zult niet doodslaan. Maar ik zeg U meer: Wie zelfs maar boos wordt op een ander of hem met een scheldwoord krenkt, zal zich daarover voor God moeten verantwoorden." Toch was Zijn strengheid anders dan die van onze priesters: Hij had nimmer een hard woord, Hij stootte niemand uit, maar toonde immer begrip. Bij voorkeur verkeerde Hij met de zondaren, nooit schrikte een daad van hen Hem af. Hij was grooter dan anderen, een kind onder de kinderen en een meester tevens, een veilige, helderstralende ster boven hen, die verloren dachten te gaan. Een zonde vergaf Hij, maar Hij haatte met alle kracht in Hem de lauwheid en de huichelarij! Zoo hoog stelde Hij het bezitten van Zijn Vader en Diens Koninkrijk, dat Hij niet met lafheid genoegen nam!" Wist ik al niet huiveringwekkend-zeker, dat

(Zie slot op blz. 14, eerste kolom.)

MEESTER ALCAR

Het Kerstfeest in de Hemelen

Vrede zij u allen, in den naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes!

Ik groet u uit den naam van hen, die overgingen naar de sferen van licht en niet ophouden met u te beminnen, te begrijpen en te leiden!

Gij op aarde viert thans het Kerstfeest, den gezegenden dag, waarop Jezus Christus, Gods volmaakte Kind, opnieuw in den stof werd geboren om in opdracht van Zijn en onzen Vader liefde en bewustzijn aan uw aarde te schenken. Voor velen is de herdenking van dezen dag niet anders dan een wereldsch feest, een stonde van louter vermaak, die de grauwheid van het jaargetijde aangenaam onderbreekt en veel te snel weer voorbij is.

Zoo viert elke mensch al naar gevoel en bewustzijn zijn eigen Kerstmis.

In ons leven is dat heel anders. In de hemelen is het Kerstfeest een machtig en heilig beleven, dat door allen zonder onderscheid wordt meegevierd op een kracht, die gij van de aarde niet ondergaan kunt zonder te bezwijken. Door u er mede te verbinden, hoop ik evenwel te bereiken, dat ook gij ons beleven benadert, opdat ge althans iets van ons geluk in u voelt.

Er is een chaos op uw wereld, de menschheid zoekt zich nog te herstellen van de wonden, die zij opliep, en tracht temidden van alle naoorlogsche problemen een nieuw, vreedzamer bestaan op te bouwen. Meer dan op andere dagen zijn uw kerkgebouwen gevuld met knielende menschen, die het Kind van Bethlehem raad en troost vragen. Wie scherp luistert en zich instelt op Gods volmaakte Zoon, wie Zijn leven en woorden overdenkt, niet als een smeekeling, maar als een naar weten en werken verlangende ziel, hoort Christus' stem boven het rumoer van de wereld uit. Zijn stem, die belevend en bezielend zegt: „Laat de kleinen tot Mij komen, want hun behoort het rijk der hemelen!"

De mensch, die deemoedig zijn hoofd buigd en zichzelf wil bevechten en verliezen, zal God en Christus winnen. Hij daalt diep af in den ernst en de heiligheid van het leven en weet wat hem te doen staat. Zie, zóó beleven wij, hemelingen, den dag van Christus' wedergeboorte, die nu ook voor ons de nieuwe en wel geestelijke geboorte beteekent.

Ik vraag u nu met mij op reis te gaan. Tracht u op mij in te stellen, maak u daartoe los van uw eigen voelen en denken. Pas dan is het mogelijk, dat ge los komt van uw eigen wereld en die van Christus betreedt. Ik voer u naar sferen van licht, naar òns Kerstfeest. Wij vieren dat niet op uw tijd, want deze stemt niet met de werkelijkheid overeen: De Messias werd op een vroegeren datum geboren dan u aanneemt. Wij stellen ons met de billioenen zielen hier in op het heilige oogenblik, dat Christus van het Goddelijke Al uit naar de aarde afdaalde. Neergeknield, overweldigd door het onmetelijke gebeuren, schouwen wij in het Al en beleven, hoe Christus Zich voor Zijn afdaling gereed maakt. Hoe veel schooner, hoe veel natuurlijker was dit dan gij op uw aarde gelooft. Tracht mij aan te voelen, blijft dicht bij mij, wellicht kunt ook gij dan met uw innerlijke oogen die heiligheid waarnemen. Weet dan eens en voor goed, dat Christus' afdaling in Zijn Moeder op dezelfde natuurlijke wijze geschiedde als bij elk van Gods Kinderen het geval is. Onze Vader is rechtvaardig in al Zijn Werken: Zoo kòn Hij geen afzonderlijke wetten maken voor een Zijner Schepselen. Christus was mensch als wij, geen wet, geen graad werd Hem geschonken. Maar hierover leest ge meer in het boek van Meester Zelanus: „De Volkeren der Aarde door Gene Zijde bezien". Maria en Jozef kwamen tot een normale, menschelijke verbintenis, die door hun liefde jegens elkander geheiligd werd en bekroond door het aantrekken van Christus' Ziel. Alle hemelen stroomen leeg, we dalen af naar den stal van Bethlehem en volgen daar het machtige gebeuren. Wanneer de geboorte van Christus plaats vindt, zingen de Engelen, die eens op aarde leefden en nu de volheid van hun astraal stemgeluid aanwenden om hun geluk, hun dankbaarheid in hemelsche klanken te uiten.

Wij liggen neergeknield tusschen de herders en de drie koningen en maken ons een met het moedergeluk van Maria. Haar geheiligde staat voert ons terug naar onszelf en we mediteeren over onze eigen levens en we vragen ons telkens af, hoe wij ons eens vergaten en deze, Gods heiligste wet in de ruimte, bezoedelden. U leert hieruit, hoe wij hemelingen dit wonderbaarlijke gebeuren niet als een sensatie bezien, maar als een genade, die ons te leeren heeft. Aan deze Zijde leerden wij diep in een wet binnen te gaan en haar tot in den diepsten graad af te tasten en eigen te maken!

Wij volgen de jeugd van Christus en zien Hem als klein kind, als een jongen van uw tijd spelend en ravottend en toch weer anders. Onder het spel kan Hij plotseling ophouden en naar een stille plek gaan om er te mediteeren, want van het oogenblik, dat Hij Zijn oogen opensloeg, stond de Goddelijke Bezieling op dit leven ingesteld en dit bleef zoo tot Zijn laatste seconde op aarde. De jaren gaan rustig voorbij. Christus ontvangt Zijn scholing van Zijn vader en moeder en van anderen. Er is niets onnatuurlijks of buitengewoons, wat we ervaren, Zijn leven is nog als van ieder ander kind. Wel is er een bovennatuurlijke stilte in en om Zijn wezen. Tracht u daar eens in te gaan, zooals wij dat doen, dan wordt u iets geopenbaard van de Goddelijkheid, die Zijn leven en bestaan vult. Op twaalfjarigen leeftijd treedt zijn bewustzijn aan den dag. Overtuigd van Zijn krachten gaat Hij den tempel binnen en onderhoudt zich met de schriftgeleerden. Hij verbluft hen met Zijn kennis, die nu al volledig op de wetten van Zijn en Onzen Vader is ingesteld. Hij spreekt van Zijn intuïtie uit, Zijn gevoel, dat Hij in Zijn millioenen levens eigen maakte en dat Alvermogend werd. Dan komt de tijd, dat het huisje en het dorp van zijn ouders Hem te klein worden. Hij zwerft uit naar buiten en zoekt de natuur op. Hij verbindt Zich met het leven van boom, plant en dier en volgt hun ontwaken en groei. Hij beleeft den regen en den wind, het onweer en den bliksem, de maan en de zon, den nacht en den dag en dringt door tot hun cosmische diepte. In die uren gaan we aanvoelen, hoe ernstig Christus Zich op Zijn taak voorbereidt en we zien ook, dat Hij daarin niet verder gaat, dan Hij op dat oogenblik verwerken kon, hetgeen voor u en voor ons een les is ook in òns beleven geen stap over te slaan. Nu maakt Christus

Zich los van de natuur en stelt Zich open voor het hoogere leven op aarde: den mensch. Hij volgt hoe deze in de moeder groeit en gestalte krijgt. Hij maakt zich een met het geboorteproces en beleeft de vorming van de persoonlijkheid. Weken en maanden lang peilt Hij de menschen om Hem heen en volgt Hij al die graden en bewustzijnstoestanden, totdat Hij boordevol is. Eindelijk keert Hij terug naar Zijn heilige moeder, die dag in dag uit bezorgd en beangst naar Hem heeft uitgezien en niet te troosten was door het woord van vader Jozef. Als Hij kalm en ernstig de kleine woning betreedt, vraagt zij schreiend: „Mijn Kind, waar bent Ge zoo lang geweest?" En Hij antwoordt haar met een gezegde, dat voor elke ziel in de ruimte van beteekenis is: „Maar, Moeder, Waar kon Ik anders zijn dan bij het leven van Mijn Vader?" Nu begrijpt moeder Maria haar eigen Kind niet meer. Christus gaat voorbij aan haar geschrei, eens zal zij Hem en Zijn Goddelijke taak hier begrijpen. Meelij kent Hij als Albewuste niet. Hij gaat naar Zijn kamertje en sluit Zich af voor het rumoer van de aarde om verder te gaan in Zijn cosmische meditatie. Wij bevinden ons nu met Hem in deze kleine ruimte en zien daarin thans het Goddelijke heelal. Er brandt een klein licht, het is avond en een machtige stilte omvat ons allen. Hierin leeren wij beter dan ooit den eenvoud van Gods volmaakte Kind kennen en voelen aan wat het zeggen wil, goddelijk bewust te zijn en toch alles van de aarde, zelfs de laagste instincten daarvan, lief te hebben. Ook dit moeten wij nu ervaren: dat we Christus slechts kunnen volgen tot den graad van denken en voelen, dien we ons tot nu toe hebben eigen gemaakt. Wij moeten aanvaarden, dat wanneer Christus Zich opsloot en in gevoel loskwam van de aarde en de hemelen, Hij direct met Zijn Vader verbonden was, onze bezieling, onze kennis, onze liefde niet toereikend is. Nòg niet, weten we ook, want naast dit besef ligt direct het weten, ons door Christus-Zelf geschonken, dat we door aan onze eigenschappen te werken, meer nog dan te voren ons zelf in te zetten, eens wèl zoover zullen komen. Dit toch is de machtige, bezielende beteekenis van Christus' leven, dat wij als elke andere ziel, zelfs al werkt ze voor het kwaad, eens Zijn Goddelijken staat zullen bezitten!

Wij wachten rustig af, tot het leven van Christus ons naar een anderen toestand voert. Nu beleven we hoe Hij, volkomen gereed, in het Openbaar treedt. Hij trekt de mannen aan, die Hem en de wereld als Zijn apostelen zullen dienen. We zien Hem in Zijn sneeuwwit gewaad door de velden gaan en Zijn Heilig Evangelie verkondigen. Hij geneest, die in Hem en Zijn Vader gelooven kunnen, naar lichaam en ziel. Hij ontmoet liefde en begrip, maar ook woede, hoon en gemeenheid. Maar Hij blijft onder alle omstandigheden Zichzelve gelijk. Hij, als Goddelijk-Bewuste, kent beter dan wie ook in de ruimte de afstemmingen van de menschen, tot wie Hij zich richt. Hij weet ook, dat dit Zijn uur is en dat Zijn Woord eens zal worden aanvaard en nagevolgd. Hij spreekt niet alleen voor de menschen van Zijn tijd, Hij getuigt voor alle eeuwen. Er ligt een alvermogende zekerheid in Hem en elke stap, dien Hij doet, is berekend. Nimmer is er zwakte, aarzeling of twijfel in Hem, ook niet als Hij denkt aan wat Hem wacht: Zijn Kruisdood. Hij Zelf begeert deze smadelijke behandeling, of zij zou Hem niet geschieden. Al voor Hij naar de aarde afdaalde om de menschheid naar een hooger leven op te trekken, wist Hij, dat Zijn stoffelijk Leven op den Calvariënberg zou eindigen. Daar toch, op die schandeplek, zou Hij de gelegenheid krijgen om Zijn Woord te bewijzen, dat Goddelijke woord, dat voor de heele menschheid, op welken graad zij ook leeft, van van universeele beteekenis zou zijn: „Gij, mensch, zult de Goddelijke Volmaaktheid bezitten, wanneer ge in staat bent uw liefde, uw willen met uw leven te betalen. Pas dan bewijst ge op volle kracht, dat ge kunt wat uw Vader vermocht, en zal Hij leven in u en gij in Hem!"

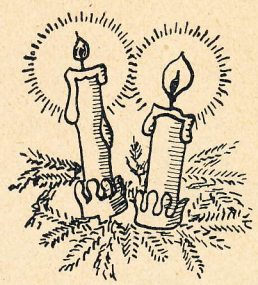

We zijn naast Christus in den hof van Gethsémané en later op Golgotha. Om ons heen klinkt wild en wreed het gejoel van de onbewuste menigte. Wij ondergaan den haat, dien zij op Hem afzenden, we voelen al naar onzen graad de pijnen, die zij Hem opleggen, en menigeen onder ons zinkt bewusteloos door deze smarten ineen. Maar keer op keer herstellen zij zich en zetten zij zich opnieuw in om de pijnen van hun Goddelijken Zaligmaker aan den lijve te ondergaan om daardoor te bewijzen, dat zij leven en dienen willen als Hij. En boven ons zingen weer de hoogste Engelen. De Engelen en verdere werelden staan open en hun licht verbindt zich en straalt neer op den lijdenden, stervenden Messias. Christus hoort de stemmen en ziet het licht en Hij glimlacht. Nu breekt ook het hart van de sterksten onder ons. Wij smeeken God om kracht in ons verlangen om ook de laatste seconde volbewust te mogen beleven. We bidden onzen God om strijd en beproeving, om loutering, want een ieder van ons wil hooger gaan, dieper in Zijn leven komen om het grooter straling, dieper inhoud te geven. Dan maakt Christus' Ziel zich los van Zijn gemarteld lichaam en de Zijnen uit het Al vangen Haar op en voeren Haar omhoog, begeleid door het gezang van de millioenen engelen. Op aarde verduistert een wijle het daglicht, een oogenblik houdt al het leven daar als het ware den adem in, als verbijsterd door de macht van dit gebeuren, maar dan breekt de hel weer los. Uit dit beleven van Christus' wandeling over de aarde bestaat òns Kerstfeest.

Mijn broeders en zusters van de aarde, ik vraag van u, wat wij en André deden: tracht tot eenheid te komen met het leven van Christus, put daaruit in deze Kerstdagen en later, volg Hem in Zijn gedachten en daden en pas alles op uw eigen leven toe, ge zult dan geheiligd en gezuiverd naar de menschen terugkeeren om wat u won in hun midden naar den letter toe te passen. Maak u los van uw beperkte-ik, breek af in u wat verkeerd is, offer en geef het schoonste van u zelf en ge beleeft uw eigen Golgotha. Smart en wanbegrip zult ge te verduren krijgen, zooals uw Messias, maar als Hij zult ge in dat ernstige, smadelijke uur het gezang van de hemelen hooren. En dit zal voor u het teeken zijn, dat ge groeiend zijt en op weg om een hoogeren en gelukkiger levensgraad te bereiken. Ik bad Christus tijdens ons Kerstfeest hier om een licht te zijn in de duisternis op aarde. En daar dit, mijn verlangen op volle kracht naar Hem uitgezonden werd, beloonde Hij mij door mij een taak te schenken, een taak, die ik ook door dit woord help volbrengen. Laat dit gebed ook het uwe zijn in deze dagen en wanneer gij er met uw volle persoonlijkheid, met gansch uw wil achterstaat, zult ook gij in Zijn Naam mogen arbeiden. God en Hij zegenen u dan en zeggen u: „Goed zoo, Mijn Kind. Wij zijn bij u en volgen u!"

Ik ga nu heen en dank u allen voor de liefde, die gij mij toedraagt. Ik ben ontroerd door alles, wat gij mij door Christus schenkt. God, mijn God, ik wil U en Uw leven dienen!

Uit de jeugd van „Jeus"

Een episode uit het eerste deel van de trilogie over Jozef Rulof, door Leo Uittenbogaard

Is Crisje eigenlijk wel eens niet met Jeus bezig? Het kleine warme brokje mensch te wasschen, te kleeden en te voeden zijn de hoogtepunten van den dag, die voorbijgaat met zorgen en sloven voor haar huisgezin en voor anderen. En daar tusschendoor is hij geen oogenblik uit haar gedachten, het is alsof de afstand tusschen haar en de wieg niet bestaat en het kind nog in haar leeft.

Crisje zit naast de wieg en schommelt haar zacht. Jeus' oogjes knipperen al, het zal niet lang duren of hij slaapt vast. Crisje praat tegen het kind, zachte, teere woorden, zooals die alleen maar kunnen opbloeien uit dit zoete samenzijn. Er strijkt een lachje langs z'n mond, een laatste groet voor hij de groote reis begint naar het wijde, witte land van den slaap. Jeus slaapt en haar handen vallen stil. Niet dan met een zucht maakt ze zich van het bedje los. Straks komen de Lange en de jongens thuis, en zij zullen leege magen meebrengen. Crisje zet het mandje met aardappelen links van zich neer, ze vult een pan met water en begint te schillen. Langen tijd is alleen het neerploffen van de aardappelen in de pan te hooren.

Terwijl haar handen haast werktuiglijk verder schillen valt het Crisje plots op hoe stil het rondom haar is, het lijkt alsof er een groote stolp over haar heen is geplaatst, die alle geluiden van buitenaf weert. Haar oogen worden voortdurend naar de wieg getrokken. En dan gebeurt er iets, dat haar onmiddellijk weer doet denken aan den rammelaar en het kransje. Haar hart begint te bonzen, de aardappel rolt uit haar vingers, maar ze merkt het niet. Haar oogen staren star naar de wieg: deze schommelt alsof een onzichtbare hand haar beweegt.

Ach wat! — verbeelding, ze droomt, ze heeft zich vergist! Toch laat ze haar oogen niet af van het wiegje. Doch dat beweegt niet meer. Ze wil lachen, maar ze brengt het niet ver, want weer is de wieg gaan schommelen, krachtiger nog dan daarstraks.

Nu spreekt Crisje zichzelf weer moed in. Ze mag en zal niet wegrennen nu, en met een schietgebed op haar lippen loopt ze op de wieg toe. Maar er ligt niets onder, dat de beweging kan veroorzaken. Dan gaat ze de slaapkamer binnen en haalt de sprei van het bed. Dit zware kleed legt ze over de wieg. Maar ze is nog geen stap achteruit of het bedje begint opnieuw te schommelen, zoo hard, dat ze vreest dat Jeus er uit zal vallen.

Trillend van het hoofd tot de voeten pakt ze wieg beet en wil Jeus eruit halen, maar als zij ziet hoe rustig het kind slaapt, laat ze het liggen. Bang is ze nu niet, wel hevig geschrokken. Sterk zijn en bidden, prent ze zichzelf in.

Ze loopt weer naar haar stoel terug en schilt de aardappels af. Haar handen beven nog wel een beetje, doch ook dat gaat over als ze Jeus wat later hoort kraaien. Met twee stappen is ze bij het wiegje. Het kind lacht als ze zich over hem heenbuigt, en het trappelt van louter plezier.

„Nee, ze zulle ow nie't behekse, wâ Jeus?!"

Als ze later bezig is, denkt ze erover, wat Hendrik zeggen zal. ‚Giij mot nie't zoo deur drieve!' ze hoort z'n meening al. Maar Hendrik heeft goed praten. In het jachtige, roezige leven, waarin z'n werk hem brengt, lijken de vreemde, wonderlijke gebeurtenissen, waarvan Crisje hem vertelt, onwaarschijnlijk, ster-

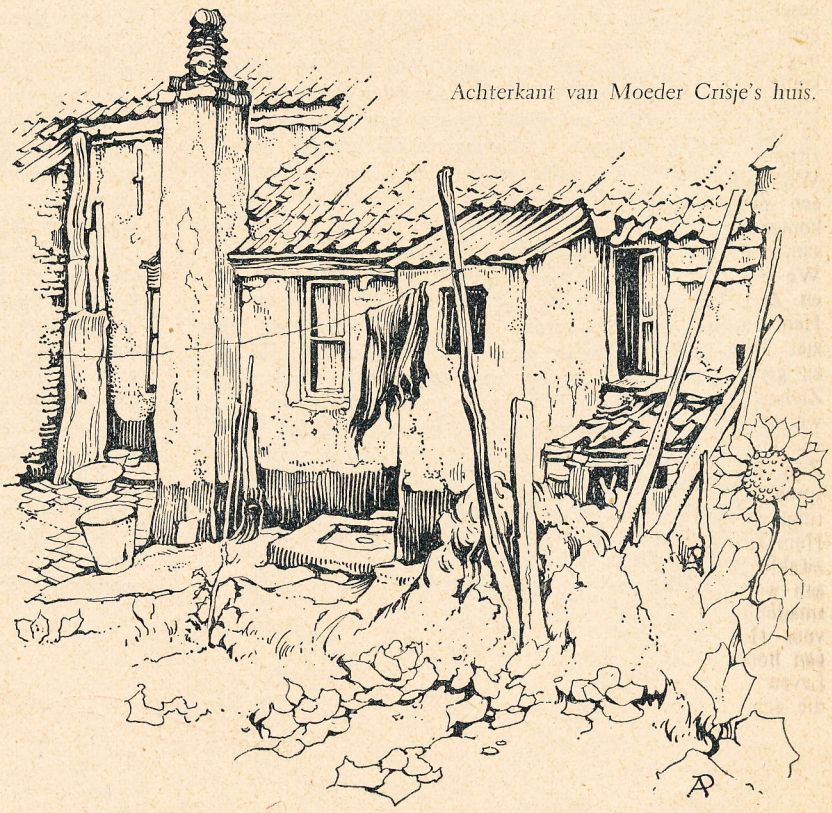

Achterkant van Moeder Crisje's huis.

ker nog, onmogelijk! Maar hij staat ook buiten deze wonderen, omdat z'n eenzijn met Jeus niet zoo intens is. Hij heeft het kind niet in zich voelen groeien en bewegen, hij weet niets van de lange gesprekken die zij met hem voert, terwijl ze naast z'n wiegje zit, en die al begonnen zijn toen hij nog warm geborgen in haar schoot leefde. Hij kent de stilte niet, waarin hij haar hand in hand zwevende binnenvoert, plechtig als bij het betreden van heiligen grond.
Nee, Hendrik mag er om lachen en haar voor zot uitmaken, zij weet beter. Zij, die met haar beide voeten stevig op den vloer geplant staat, lacht niet om de wonderen, die ze toch met eigen oogen zag, en twijfelt niet aan hun bestaan, ook al weet ze er geen verklaring voor.

Als Jeus praten kon, zou hij haar het vreemde gebeuren, dat het schommelen van de wieg is, hebben kunnen verklaren. Het lijkt een sprookje. Al maanden ziet Jeus meer dan zijn vader en moeder. Soms vangen zijn oogen de stralen van een groot licht. Als hij daarin kijkt voelt hij zich ouder en ouder worden, hij ziet dan plots heel scherp en kan praten en denken als een kind van zeven jaar. Terwijl zijn lichaamje in niets verandert, wint zijn zieleleven aan diepte en begrip. In het eerst zag hij alleen schimmen zich bewegen in het licht, maar allengs teekenen de figuren zich scherper af, hij onderscheidt een grooten man, die veel lijkt op z'n vader. Deze is even lang en draagt ook een puntbaardje. Hij is gehuld in een lang, ruim vallend kleed, dat licht uitstraalt. Aan z'n voeten spelen kinderen, ook zij dragen kleurige en lichtende kleedjes. De lange man glimlacht vriendelijk naar Jeus en de kinderen zwaaien naar hem. Jeus durft zich niet goed bewegen, hij kijkt maar, met verwonderde oogen. Moeder ziet niets van wat zich in de kamer afspeelt, merkt Jeus. Zij gaat rustig voort met haar bezigheden, alleen werpt ze nu en dan een blik naar de wieg, waarin z'n lichaampje in diepen slaap ligt.
Moeder heeft hem in slaap geschommeld vanmiddag. Terwijl hij dieper en dieper wegzakt blijft z'n geest bewust. Met het sterker worden van het licht rondom hem groeit z'n denkvermogen. Weer is hij in de wereld, waarin de lange man en de kinderen leven, een wereld die anders is dan die van vader en moeder. Jeus slaapt, maar toch is het hem mogelijk door de kamer te wandelen en waar te nemen. Van het licht boven hem vloeit hem een intense stilte toe. Hij kijkt naar moeder, die bezig is met het schillen van aardappelen. Zal hij haar eens aan het schrikken maken? Vanwaar komt die gedachte? Hij weet dat niet, maar ze komt terug, nu nòg sterker. Jeus loopt op de wieg toe, ziet met een lachje naar z'n stoflichaam en legt bei z'n handjes op de wieg. Hij voelt een kracht, die niet van hem is, door zich heen

De Slot-vijver, waar Jeus schaatsen reed.

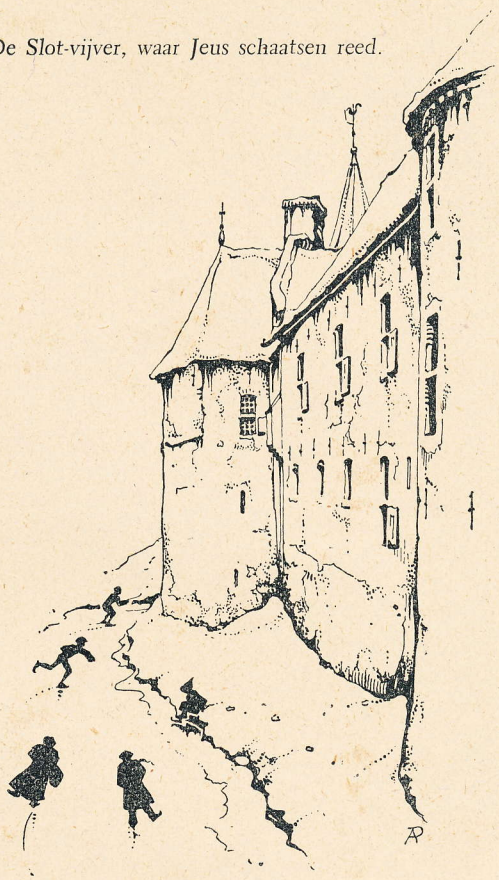

gaan en naar z'n handen stroomen. Dan begint de wieg te schommelen. Jeus kijkt naar moeder en volgt haar gedachten. Moeder Crisje schrikt hevig, maar tegelijk praat ze zich in, dat ze zich vergist heeft. Jeus voelt, dat hij opnieuw moet schommelen en voor de tweede maal brengt hij z'n wiegje in beweging. Moeder is opgesprongen, ze is bang; maar ze geeft niet toe aan haar angst. Ze gaat naar de wieg toe en kijkt erin en eronder, om te zien wat de wieg in beweging heeft gebracht, maar ze vindt natuurlijk niets. Dan ziet Jeus haar naar de slaapkamer gaan en terugkeeren met een sprei, die zij over de wieg legt. Heftiger nog dan tevoren duwt Jeus tegen de wieg. Trillend over heel haar lichaam houdt moeder de wieg tegen, ze zal het kind eruit halen, denkt ze, maar als ze z'n slapende kopje ziet, bezint ze zich en ze gaat, bevend nog, terug naar haar stoel.
Moeder heeft veel beleefd, maar hij, Jeus, niet minder. Hij wendt z'n blik omhoog en ziet in het groote licht het gelaat van den langen man. Het moet een engel zijn, denkt Jeus. Wat de bedoeling is van deze belevenis, is hem niet duidelijk. Later, eerst veel later zal hij die leeren kennen. Het is alsof ook dit weten hem vanuit het licht toevloeit. Er komt een gevoel van moeheid en slaap over hem. Als hij ontwaakt, is hij weer een baby en los van de wonderbaarlijke gevoelens en krachten, die hem zooeven nog beheerschten.

„Maannacht" — de kunst van Meester Yongchi vindt waardeering. Dit bezit van den R'damschen kunsthandelaar Denis, kreeg reeds een bod van f 10.000. Hij wil het echter voor geen geld kwijt. Geen wonder — het is geen verf, geen stòf meer, het werd ziel!

DE TRIOMF VAN EEN ZOEKER

Meester Yongchi, zooals hij uit zijn schilderijen tot ons komt

KLUIZENAAR IN EEN GROT

Een blank vel papier, een met zorg geslepen potlood — ze lagen reeds lang gereed, maar telkens aarzelde mijn hand ze te gebruiken. Iets weerhield mij om uitvoering te geven aan het plan, waarmede ik al geruimen tijd rondliep: u te verbinden met het leven en denken van Meester Yongchi, den astralen schepper van de vele en schoone schilderijen, die hij in korten tijd door André aan de wereld schonk. Niet dan met schroom raakt men aan het bestaan van een ander — en zeker is dit het geval, wanneer het zoo diep is, zoo geteekend door strijd en lijden als dat van Meester Yongchi. Als ik het nu dan toch ten deele voor u openleg, dan doe ik dit in de overtuiging, dat hij het goedkeurt, en vooral ook, omdat zijn leven aan een ieder van ons zoo machtig veel te leeren heeft. Daarenboven zullen zijn schilderijen sterker tot u spreken, wanneer u de gevoelens kent, waaruit zij ontstonden. Want dit moet u weten als ge zijn werk nadert en het wil verstaan: dat geen lijn, geen voorstelling uit fantasie ontsproot of zuiver verstandelijk werd bedacht, maar dat zij werden gewonnen uit de smartelijke, dan wel blijde realiteit, die hij in zijn leven ontmoette. In deze schilderijen spreekt hij zich volledig uit, legt hij zonder schaamte of verhulling zijn innerlijk bloot — in de vurige hoop, dat gij als beschouwer uw lessen trekt uit deze beelden van zijn ondergang en den triomf, die daarop volgde. Wanneer manifesteerde Meester Yongchi zich voor het eerst? zult ge willen weten. De beantwoording van deze vraag voert me naar een zomerschen avond van het jaar 1941 — een avond zoo merkwaardig, zoo indrukwekkend, dat wij allen, die toen tezamen waren, hem wel nimmer meer zullen vergeten. Met André aan het hoofd van de tafel gezeten waren we door middel van het kruis en bord in contact met Meester Zelanus, die ons verbond met de wijsheid en de liefde van het Koninkrijk Gods. Plots echter ging het kruishout trager en trager en eindelijk viel het geheel stil. Verwonderd zagen wij André aan en constateerden, dat zijn oogen gesloten waren, terwijl zijn gezicht een donkeren, strakken ernst vertoonde. Toen begon hij te spreken met een zwaar, haast plechtig geluid, dat we nog niet eerder van hem hadden gehoord. Daar we nog geen ander bevel hadden gekregen, hielden we zooals André zelf het kruis op onze handen. De mensch, die door André sprak, richtte zich meer speciaal tot mij, die direct naast hem zat, en ik kreeg het gevoel hem te antwoorden, wanneer dit noodig was. Overrompeld als we waren, werden de eerste zinnen niet vastgelegd, evenmin als mijn woorden. Maar dat wat wel werd opgeschreven, is toch genoeg om u het beeld van onze schokkende ervaring te geven. Het is de biecht, de klacht, maar tevens de vreugde van een mensch, die na eeuwen van duisternis en verlatenheid voor het eerst de weldaad van Gods licht ondervindt. Hij zeide:

„Ik behoor opnieuw tot de levenden en wellicht kan ik u daardoor helpen. In wezen is er geen verschil, of u bent des duivels of u behoort tot het licht. Wie de duisternis niet kent, kent ook de heiligheid niet van het licht. Beide moeten wij leeren kennen om tot de volmaaktheid te komen. Velen doen er eeuwen over, anderen zelfs millioenen jaren, weer anderen kunnen in korten tijd heel veel bereiken.

Ik heb lang, heel lang geslapen, sinds kort werd ik wakker. Er is droefheid in mijn innerlijk, het is kapot, want voortdurend leefde ik in onmetelijke ellende, voortgedreven als ik werd door haat, hartstocht en jaloezie, want ik wilde ten koste van mijzelf ook anderen vernietigen. Eeuwen geleden beleefde ik dit. Ja, heel veel spijt heb ik daar nu van. Toch ben ik dankbaar weer tot de levenden te behooren. God schonk mij licht, nieuw, trillend leven.

Foei, foei, foei!

Gods vuur brandt diep in, het is heilig, nu weet ik dit.

U hier geeft mij moed door uw woorden, door uw liefdevolle gevoelens. Het helpt mij in het overwinnen van mijn moeheid — ik ben moe, zoo vreeselijk moe!

Men liet mij waarnemen. Heel veel mocht ik zien om hierdoor te ontwaken.

Wat is toch dit, dit ... (bedoeld werd het kruishout). Het schroeit, het vlamt en brandt door tot in mijn ziel, dat wat jullie daar vasthouden. (Nog drie dagen hierna vertoonden André's handpalmen roode, branderige striemen, die door het astrale licht, dat van het kruis uitging, werden veroorzaakt.)

Ik voel mij iets rustiger. Er is meer warmte in mij, ik ben niet langer zoo koud. In de stilte gloort nieuw licht, nieuw leven. Geef mij dat wiel, ik moet er door!

In wezen zijn wij gelijk. Ik wil het goede. U doet uw best en ik doe het. Als u mij wilt helpen, vraag ik u rustig aan mij te denken.

U ziet mij in een spelonk, heel ver achterin, alleen en ver-

laten. Daar lig ik en kom ik tot andere gedachten. In die koude, die eenzaamheid leefde ik ook in mijn laatste leven op aarde, waarin ik ten onder ging.
Voor wie zijn die bloemen? Ik zie bloemen, witte, blauwe en andere kleuren en uit die bloemen komt licht, dat mij warm omstraalt. Daar, vanwaar ik kom, weet men van al deze dingen niets. De menschen liggen neer en ze zijn onbewust, dood, levend-dood. Toch herken ik genieën, die eens op aarde leefden, genieën in het kwaad, want zij dienden het kwaad. Onheilspellend zijn hun gedachten en toch is er een kracht in hen, die hen tot denken en voelen dwingt. Zij zondigden zwaar, maar diep, heel diep in hen leeft een reine natuur. Dat zijn mijn vrienden, mijn broeders en zusters. Wij allen gingen ten onder. Veel, o, heel veel heb ik in mijn levens mogen bereiken. Zoo veel, dat men mij heilig verklaarde. En toch was ik een duivel. Om mijn schouders droeg ik het witte kleed en de hoogste versierselen van mijn orde — maar mijn ziel was zwart. Ik brak onder het mom van heiligheid iedereen af, die mij naderde. Tempels en kerken vernietigde ik, vele levens achtereen. Hier tusschendoor kwam ik zoover dat ik naar buiten als een volmaakt mensch leefde, want ik kende de wetten. Ik behoorde zoo tot het licht en tot de duisternis. Ik ben bewust en onbewust, mijn hart is zwak en toch krachtig, doordat ik niets anders doe dan analyseeren.
„Keer uzelf binnenste buiten," zei uw Meester tot u. Deze stem hoorde ook ik en er kwam warmte in mijn verlatenheid en de wil om mij te herstellen.
Ik leef opnieuw en ik krijg hulp! Voelt u, wat er thans in mij omgaat?
In dit gevoel kniel ik neer en dank ik God voor al het leed, dat ik doormaakte. Er is liefde in mij. Ondanks alles heb ik lief. Lief heb ik en gij hier eveneens."
Even viel er een stilte. Niemand sprak een woord of hief zelfs maar het hoofd op
Toen ging hij, die wij later als een Meester, ja, als een Vader leerden aanvaarden, weer voort.
„Als de warmte in mij komt, die deze kinderen bezitten, ben ik gereed om de allergrootste en allerdiepste problemen te overwinnen. Dan leg ik mij neer aan de voeten van mijn Meesters. Ziedaar de mogelijkheid, één mogelijkheid om tot mijzelf te komen. Het is mij een behoefte u te danken. Door u gaan mijn gevoelens omhoog. Daarom dank ik u en ook dat gij mij opneemt in uw hart. U bent jong, kinderen bent u, en ik ben een oude man, oud, heel oud en koud.

God van al het leven, als mijn woorden tot u komen, vergeef mij dan. Als mijn gevoelens U bereiken, zendt dan tot mij Uw warmte. Geef mij opnieuw bezieling, geef mij nieuw leven. Ik ben niet waard, dat ik zie, dat ik hoor en voel — en toch, Gij wilt het. Ik was ondankbaar. Ik stal het bloed van anderen en zoog hen leeg. Ik zal nu mijn eigen bloed geven voor hen, die dorsten. Mijn arme-ik zal ik verpletteren ten koste van alles. Neem van mij aan, dat een heilig verlangen in mij is om U te dienen. Bewierooken zal ik mijzelf en anderen niet, ook U niet, want ik weet uit het verleden, dat U dit niet wilt. Breek mij, Vader, breek mij aan stukken, vernietig mijn kwade-ik, het ik, dat mij verpletterd heeft. Ik wil zijn als een kind, Vader, als een nietig kind van U. Ik wil scheppen, mijn God, moge ik de krachten daartoe ontvangen. O, God, ga in mij en ontsluit de deuren van mijn ziel. Toe, doe het, geef mij een nieuwe kans. Ik zal mijn best doen. Geef mij de lenigheid terug van het wilde dier, de zachtheid van een engel en de kracht, zooals de bliksem slechts bezit. Ik verzeker U, mijn God, dat ik voor alles wat komt, mijn hoofd zal buigen en mijn stem, die zooveel leed over anderen en mijzelf bracht, zal verzwakken tot een nederig gefluister, zoodat ik kan ingaan om de vreugden des hemels te genieten. Ik dank U voor alles, mijn Vader. Amen.

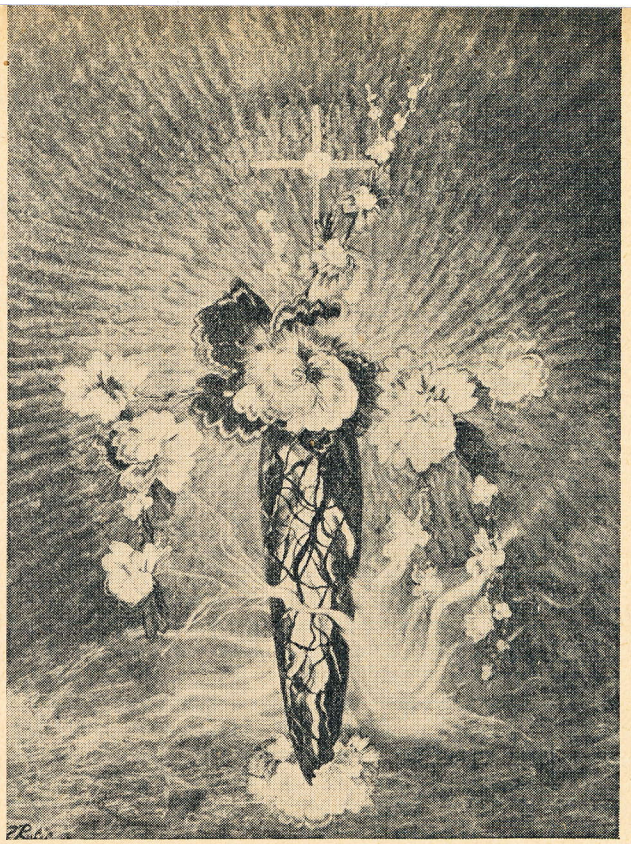

Dit nieuwste schilderij van Meester Yongchi kan uw bezit worden. Leest blz. 11, waarop het stuk tevens wordt verklaard.

Vrienden, ik dank u. Ik dank u allen. Ik kom terug. Mag ik tot u terugkeeren?"
Deze mensch kwam terug. Maanden later stormde André bij mij binnen, uitroepend, dat Meester Alcar een nieuwen schilder tot hem had gebracht. Ik moest dadelijk mee om diens werk te bewonderen. Onderweg naar zijn huis herinnerde hij mij aan hem, die eens tot ons had gesproken en wiens naam hij nu kende: Yongchi. Deze had zijn plaats in de sferen van licht aanvaard en mocht als leerling van Meester Alcar door te schilderen voor de menschheid werken. En weer wat later was het Meester Zelanus, die ons nader tot dit leven voerde, waardoor al onze vragen werden opgelost. Geen van ons was dien bewogen avond vergeten, druk hadden wij er over gepraat, zonder een stap dichter te komen tot de oplossing van de problemen, die er daardoor in ons waren gerezen. Hoorde deze ziel de duisternis toe of vond zij afstemming op het schemerland? Moesten wij dezen mensch zien als een ongelukkige, die mede door ons woord geholpen moest worden? Maar had Meester Zelanus ons niet telkens en telkens verzekerd, dat er door de Meesters geen ongelukkigen meer naar de aarde werden gebracht? Dat dit slechts — en dan als hooge uitzondering — geschiedde bij zielen, die tot de onderste hellen behoorden, meer dood dan levend waren en nu door een flitsend contact met den stoffelijken mensch uit hun diepe bewusteloosheid geraakten? Kortom, wij wisten geen verklaring en we wachten dus rustig af tot we deze van de Meesters zouden ontvangen — in het besef, dat zij niets ondernamen zonder er den zin van te kennen! Toen Meester Zelanus uitgesproken was en het leven van Meester Yongchi in heel de kracht en bewogenheid er van voor ons stond, zaten ook wij neer in gebed, dankend voor wat we daardoor aan wijsheid en bezieling geschonken kregen. We wonnen toch aan een zekerheid, die wij aan elken mensch zouden willen overdragen: de zekerheid, dat geen ziel in Gods schepping verloren gaat, maar elkeen zijn plaats in het Vaderhuis ontvangt om er te dienen en er bewuster te worden, wat door Meester Yongchi, dien fellen, moedigen zoeker, op triomfantelijke wijze werd bevestigd.

Slot volgt.

ONTKENNING=AANVAARDING

HET BEWUSTZIJN VAN ANDRÉ

Het woord wordt zoo vaak door de Meesters uitgesproken, maar wie beseft ten volle de beteekenis ervan? Cosmisch bewustzijn: Wie er een woordenboek op naslaat, leest er eenvoudig: kennis, de wereld of het heelal betreffend. Bezit de natuurkundige, de astronoom deze kennis? Een der groote vertegenwoordigers van dezen groep, Sir James Jeans, geeft op die vraag afdoend antwoord als hij in zijn boek „Geheimzinnig Heelal" schrijft, dat de wetenschap nog altijd niet in aanraking is gekomen met de uiteindelijke werkelijkheid. Bezitten de kerken haar dan? Geen vertegenwoordiger ervan zal dit bevestigend durven beantwoorden. Wat zij van het Goddelijke Scheppingsplan weten, ontleenen zij aan den Bijbel en de daarin neergelegde gegevens werden al herhaaldelijk door de onderzoekingen der exacte wetenschapen ongeldig verklaard. Kunnen de Rozekruisers, de Theosofen voluit zeggen: „Wij weten, het gansche heelal ligt voor ons open"? Ook zij kunnen en durven dit niet. De eindeloos vele vragen, waarop zij het er zwijgend aan toe moeten doen, bewijzen het. Wanneer wij dus den stand van zaken opmaken, komen wij gesteund door de conclusie van de betrokkenen zelf, tot de volgende samenvatting: geen faculteit, geen kerk, geen mystieke groepeering bezit het waarachtige cosmische bewustzijn, waardoor alle heelalgraden openliggen en te verklaren zijn. Dit is het geval, doordat de wetenschappen de stoffelijke wereld boven de geestelijke verhieven, zij zoeken de eerste te beheerschen en in strakke schema's vast te leggen. Zij willen ten koste van alles realistisch zijn en verwerpen zonder bedenken wat niet *verstandelijk* te bewijzen valt, terwijl het zoeken naar de in de bovennatuurlijke gebieden verborgen wijsheden als achterlijk, ja, als krankzinnig wordt beschouwd. De kerken houden krampachtig vast aan het dogma en stellen zich daardoor buiten de werkelijkheid van de stof èn den geest. De mystieke secten vegeteeren voort op wat eens gewonnen werd en het ontbreekt hun aan nieuwe ingewijden, die de bestaande kennis kunnen aanvullen en nieuwe gebieden openleggen. Zij allen verliezen den greep op de menschheid en ze zijn niet langer in staat haar problemen op te lossen en leiding te geven. Onze toekomst zou waarlijk hopeloos zijn, was het niet, dat de heele geschiedenis door op gezette tijden mannen opstonden, die door hun contact met de bovennatuurlijke werelden de aardsche kennis verlichtten en ruimer maakten. Ons land is het, dat zoo een Ingewijde bezit, een cosmisch bewuste, die op de krachten van het hoogere, d.i., het astrale-ik, Gods universum mocht betreden en waarnemen, om daarvan op aarde te getuigen. Pas wanneer ge weet, wat tot zijn kennis behoort, zult ge de genade er van beseffen.

In verbinding met het Absolute

Wie de wetten van het heelal wil kennen en beschrijven, moèt in het ontstaan er van kunnen zien of hij „verrijkt" zichzelf en anderen met bleeke, bloedarme theorieën en is hij als een kind dat luchtkasteelen bewoont. Geen mensch van de aarde zag ooit in het begin der Schepping, de begrenzing van zijn dimensie staat dit niet toe. Hij kan zich bedienen van het hoogst-ontwikkelde technische instrument, maar het resultaat blijft eender: hij verliest zich in de oneindigheid der Goddelijke Schepping. Pas wanneer een wezen van een hoogeren levensgraad hem uit de begrenzing van zijn stoffelijken staat opheft, zal hij op diens kracht in het eerste stadium van het leven kunnen afdalen, waarna ook de verdere stadia voor hem te betreden zijn. Deze onmetelijkheid werd Jozef Rulof, werd André geschonken, doordat zijn ziel de ruimte van de hemelen bezit en hij deze op aarde dient te vertegenwoordigen. Hoe zou een geleerde, een theoloog, die zich al verliest door een karaktereigenschap, ooit in staat zijn zich te handhaven temidden van de machten en krachten, die Gods werelden gestalte gaven? Niemand zal derhalve willen of kunnen ontkennen, dat slechts de mensch, die de disharmonie en de beperking overwon en vrij is van theoretische aardsche kennis, tot het Goddelijke Openbaringsproces kan ingaan.

André beleefde dit. Door zijn astrale Meesters getuigt hij ervan in Zijn boeken en voordrachten. Uit die bladzijden treedt het allesomvattende vermogen van den universeel bewusten mensch en de strijd, waardoor hij het won, duidelijk naar voren. De cosmische ziener gaat, geleid door zijn Meesters, binnen in de stilte van den tijd, toen God zich opmaakte om tot schepping en baring te komen. Deze stilte alleen al breekt den stoffelijken mensch, die niet in de bezieling van den hemeling is opgetrokken. Hieruit ontwikkelt zich graad na graad Gods Vader- en Moederschap, Zijn Persoonlijkheid en Kleurenrijk. Wie op onze aarde weet er van? Maar de cosmisch bewuste mag tot al die Goddelijke stadia doordringen en zich de wetten er van eigen maken. God trok geen muren of geheimen op in Zijn Schepping. Wie de liefde bezit op volle geestelijke kracht, zal Hem mogen kennen. Gods stoffelijke Openbaringen volgen en billioenen wetten stormen op den beschouwer af. Hij moet ze tot in elken levensgraad ontleden en zal dan moeten bewijzen, dat hij het totale proces kan overzien. Geen enkele phase mag hij overslaan of de volgende blijven onbereikbaar voor hem. De Goddelijke harmonie dwingt hem ertoe. Voelt ge al aan, hoe de ziener moet kunnen denken? Hoeveel menschen, hoeveel geleerden kunnen dat? De planeten, die de menschelijke evolutie moeten dienen, ontstaan. Als ge weet, dat de astronoom alleen al voor den opbouw van zijn afstandstelsels zich moet bedienen van onuitspreekbare getallen, hoe moet het dan den mensch duizelen, die in de realiteit van de totale Schepping staat! In dit geweld moet hij zich handhaven, meer, hij moet scherp bewust blijven en kunnen analyseeren. Straks zullen hem hierover door de Meesters vragen worden gesteld en dan zal blijken of hij een verlichte is.

Door de werking Gods ontstaat nu de mensch. Deze vangt als cellenleven zijn bestaan aan. De ziener volgt de millioenvoudige verdichting van deze cellen en beleeft, hoe de mensch van embryo naar het stoffelijke organisme groeit, dat hij op de planeet aarde bereikt. De simpele woorden houden myriaden wetten in, maar de cosmisch bewuste kent ze alle. Hij kan u verbinden met elke phase daarin en wijst u er op hoe de Schepping zich volgens een geleidelijke ontwikkeling voltrekt in een tijdsduur, die volgens onze aardsche begrippen niet meer te becijferen is. Wordt u iets duidelijk van de onmetelijkheid, waarin u leeft, en beseft ge, dat onze geleerden zich wel verliezen moèten. De ziener beleeft, hoe de mensch, gestuwd door de Goddelijke vonk in hem, zijn cellenleven uitbouwt en zich al denkend en voelend zijn zintuigen, zijn ledematen schept. Hoe hij duizenden overgangen moet beleven om in zijn stoffelijke en geestelijke ontwikkeling naar een hoogeren graad over te gaan en intusschen wint aan gevoel en intuïtie, aan kracht en ruimte. Maar dan wachtten den ziener de geboorte- en ontwikkelingsprocessen van de dierenwereld en de natuur, die zoo mogelijk nog ingewikkelder zijn.

Geen soort, geen graad blijft hem verborgen, tot in de diepste oceanen daalt hij met z'n Meesters af om de Openbaringen daar te leeren kennen en begrijpen. Is deze mensch nu cosmisch bewust? Nog in geenen deele! Dan moet hij bijv. de oorzaak en den aard van de ziekten leeren kennen, hij moet de krankzinnigheid, de bezetenheid en de homo-sexualiteit kunnen ontleden, en alle verschijnselen van de geboorte en den dood kunnen noemen. Hij dient het hellenbestaan te overwinnen en bekend te raken met de wijsheid, de cultuur van de hemelen. Is hij er dan? Neen! Gods cosmos houdt niet op met de hemelen, daarboven verrijzen weer andere levensgraden, die de ziel als mensch de gelegenheid geven Zijn God bewust te winnen. Ook de wetten daarvan zullen tot den ziener moeten spreken. Ge voelt het, eeuwen gaan er mee heen voordat hij al deze toestanden kent en beheerscht. Tien, twintig en honderd malen moet hij naar het begin van een graad terug om dit opnieuw te beleven of het wordt een chaos in hem.

De nieuwe wereldbeschouwing

Deze drie punten moeten u duidelijk zijn: 1e dat het Goddelijke Heelal oneindig grootsch en ingewikkeld is, 2e dat de geleerde noch de theoloog er ook nog maar een déél van beleefden, 3e dat het een genade voor ons land en de wereld beteekent, dat zij in Jozef Rulof een Ingewijde bezitten, die door zijn Astrale Leiders een cosmisch bewuste is.
Maurice Maeterlinck schreef eens: „Men zou zeggen, dat wij een geestelijk tijdperk naderen. Er zijn in de geschiedenis een zeker aantal gelijksoortige tijdperken, waar de geest gehoorzamend aan onbekende wetten, om zoo te zeggen weder aan de oppervlakte der menschheid komt, en haar bestaan en haar macht openbaart. Dat bestaan en die macht onthullen zich op duizenderlei verschillende en onverwachte wijzen". Deze denker schrijft hier grootere waarheden neer, dan hij zich misschien zelf bewust is. De wereld is na den laatsten aller oorlogen het geestelijke tijdperk binnengetreden. De Eeuw van Christus is begonnen en zij ontvangt het universeele bewustzijn door hen, die in de zekerheid van de hemelen leven. Deze wijzen zijn het, die hier op aarde aan een universiteit bouwen, welke een schepping is van Hem, die vanuit het Al naar Bethlehem afdaalde om haar te grondvesten. Met schouderophalen en spot is elke ingewijde begroet, ook André als cosmisch bewuste zal daaraan niet ontkomen. Zijn antwoord erop is eenvoudig, maar beslist: „Ik ben gereed om de vertegenwoordigers der faculteiten te ontvangen en door mijn Meesters op hun vragen te antwoorden. Zij en ik verlangen ernaar onze Zending te bewijzen." Zegt het u iets?

Gij begeert een schilderij van Meester Yongchi?

Om den zoo noodzakelijken uitbouw van de Leer financieel mogelijk te maken, ontving André van de Meesters enkele nieuwe schilderijen. Zij, die over de middelen beschikken en den wil hebben om de Openbaringen te helpen verbreiden, hebben dus een schoone gelegenheid om hun huis te verrijken met een geestelijk en beteekenisvol schilderij, direct vanuit de Hemelen gegeven. Maar ook hun, die niet bemiddeld zijn, gunnen de Meesters en wij van harte een dergelijk bezielend bezit. Om dit mogelijk te maken geven we gaarne uitvoering aan een plan, dat door een der „Evolutie"-lezers werd voorgesteld. Hij vroeg ons, waarom verloot u niet eens een schilderij, dan heeft een ieder voor weinig geld een goede kans. Daar we van meening zijn, dat dit plan bij de meesten van u in den smaak zal vallen, wordt het op blz. 9 afgebeelde schilderij van Meester Yongchi voor deze verloting beschikbaar gesteld.
Wanneer u voor 31 December a.s. twee gulden per postwissel aan de administratie van ons blad overmaakt, dingt u mee. In het nummer van 15 Januari '47 wordt dan de uitslag bekend gemaakt. We willen niemand uitschakelen, u behoeft dus niet op „Evolutie" geabonneerd te zijn om toch te kunnen meedoen.

De beteekenis van het schilderij

Als zoo vaak daarvoor, beeldt Meester Yongchi ook in dit schilderij het ontstaan en de ontwikkeling van den mensch uit. Om het ondereinde van de vaas zweeft de levensaura Gods, die zich verdicht heeft tot nevels en de menschelijke cel het aanzien geeft. Vanuit dit embryonale stadium begint de mensch aan zijn evolutie en bouwt aan zijn stoffelijke organisme, verzinnebeeld door de menschelijke figuur in de bokaal. Dit proces wordt gevoed en gestuwd door de plateneten, die daartoe dienen moesten en wier bestaan op de afbeelding vertegenwoordigd wordt door de aderstelsels over de vaas. Intusschen werkt de mensch ook aan de verruiming van zijn ziel, hij stemt zijn leven af op Christus en komt zoover, dat hij bloemen mag leggen onder Christus' Kruis, hetwelk zijn leven nu voor eeuwig zal overstralen. Zoo wil dit reine, geestelijke schilderij uw gedachten opvoeren en u bij elke beschouwing toeroepen: „Mensch der aarde, richt ook gij uw leven zoo in, dat al uw eigenschappen tot kleurige, geurige bloemen worden, die het aanzicht van de aarde verfraaien en uw omgeving met de hemelen verbinden."
Gun u dit schilderij en doe mee aan onze Kerstverloting. Alweer: ge dient uzelf èn . . . „Evolutie"!

WEE! WEE!
GIJ HEBT HAAR VERWOEST,
DE SCHOONE WERELD,
MET MACHTIGE VUIST!
ZIJ STORT, ZIJ VALT UITEEN!
EEN HALFGOD HEEFT HAAR VERNIETIGD!
WIJ DRAGEN
HET PUIN OVER NAAR HET NIETS
EN KLAGEN
OVER DE VERLORENE SCHOONHEID!

MACHTIGE
DER AARDE-ZONEN,
PRACHTIGER
BOUW HAAR WEDER OP,
IN UW BEWUSTZIJN BOUW HAAR OP!
NIEUWEN LEVENSLOOP BEGINT,
MET KLAREN ZIN,
EN NIEUWE GEZANGEN
KLINKEN OMHOOG!

(GOETHE, ± 1800 - Elegie Faust 1e deel)

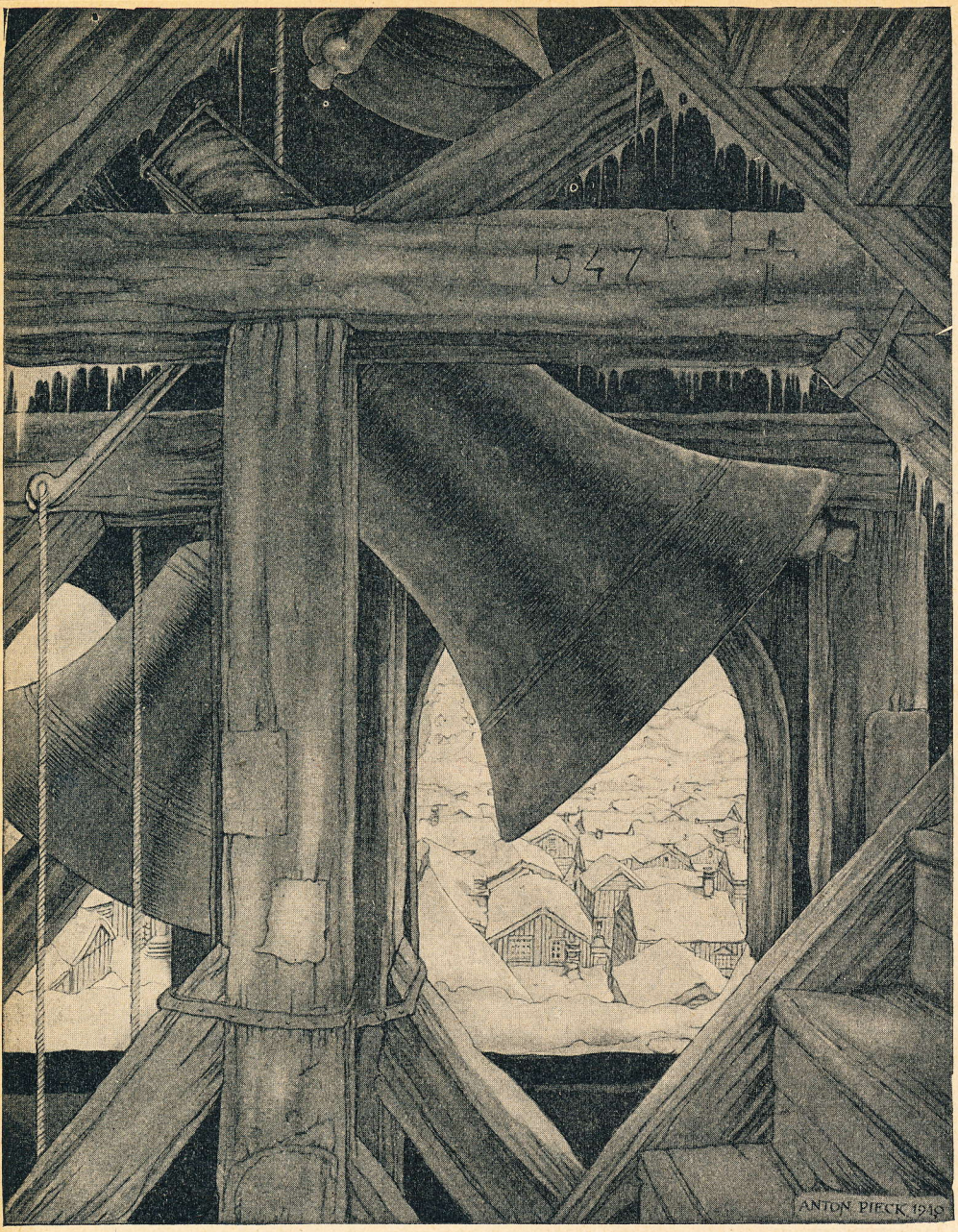

DE DOOD EN HET KLEINE MEISJE

DOOR MANFRED KYBER

Er was eens een klein meisje, dat zich altijd erg eenzaam voelde. Het was een vreemd kind, zeiden de grooten, en het was dom en het kon niet eens een beetje lawaai verdragen, zeiden de kleinen — en daarom speelde niemand met het meisje. U zult denken, dat dit erg vervelend en erg droevig voor het kleine meisje was. Een beetje droevig was het soms wel, maar vervelend was het heelemaal niet, want het kleine meisje verveelde zich nooit. Er kwamen altijd vele gedachten bij haar op bezoek, en die gedachten zàg ze ook alle en ze sprak met hen, alsof ze in levenden lijve voor haar stonden. Het was een gesprek zonder woorden en dit gesprek kennen allen, bij wie de gedachten op bezoek komen. De gedachten, die tot het kleine meisje kwamen, waren alle heel verschillend, en ze waren ook heel verschillend gekleed, als men dit van gedachten ten minste zeggen kan. Er waren er verdrietige onder in grauwe kleeren, vroolijke in een rosig gewaad met gouden sterren er op, grappige, die onzin verkochten en blauwe, die van sprookjeslanden vertelden en wier oogen altijd ergens in een wijde verte staarden. Het moest heel stil om haar heen zijn, als zoovele gedachten op bezoek kwamen. Daarom ging het kleine meisje het liefst heel alleen naar het dorpskerkhof en zette ze zich neer tusschen al die graven onder de hooge boomen. Het kleine meisje kende al die graven met namen, en het was werkelijk heel merkwaardig om te zien welke gedachten bij de verschillende graven op bezoek kwamen en bij welke ze wegbleven. Het was alsof het hen daar niet erg beviel. Leerzaam en onderhoudend was het ook, wat de gedachten zoo al aan het een of andere graf vertelden. Wat ze zeiden was niet altijd erg vleiend voor de dooden in de graven, maar het kleine meisje kon er uit zien, bij welke graven ze het best kon zitten om zich met haar gedachten bezig te houden.

Toen nu het kleine meisje weer eens op het kerkhof zat en zich door haar veelkleurige gedachten liet bezoeken, kwam er een gestalte, gekleed in een zwart gewaad, regelrecht op haar toe. „Ben jij ook een gedachte?" vroeg het kleine meisje. „Maar je bent zoo veel grooter dan de gedachten, die me anders opzoeken, en je bent zoo mooi, veel mooier dan een van mijn gedachten ooit was."

De schoone gestalte in het zwarte gewaad zette zich naast het kleine meisje neer. „Je vraagt wel een beetje veel ineens. Een gedachte ben ik wel, ja, maar toch ook iets meer. Het is voor mij heelemaal niet zoo gemakkelijk om je dat uit te leggen. Anders deed ik dat natuurlijk graag."

„Span je voor mij niet in," zei het kleine meisje. „Ik hoef je heelemaal niet te begrijpen, het is ook al mooi om alleen maar naar je te kijken. Maar ik zou wel graag van je weten hoe je heet. Mijn gedachten zeggen me altijd hoe ze heeten, en dat is erg prettig."

Manfred Kyber, de schrijver van dit verhaal, werd in 1880 te Riga geboren. Daar en te Petrograd ontving hij gymnasiaal onderwijs. Sedert 1920 woonde hij in Duitschland, waar hij te Leipzig wijsbegeerte studeerde. Hij stierf begin Maart 1943. We leeren hem uit zijn werken kennen als een mysticus. Onvermoeid riep hij de menschheid op tot een bovennatuurlijke levensbeschouwing en een verzet tegen het doodelijke materialisme. Diep doordrongen als hij was van de realiteit van het bovenzinnelijke, aanvaardde hij volstrekt de leer van de reïncarnatie. Vooral in zijn roman: „Veronica's Drievoudige Licht", bepleitte hij de verbroedering tusschen de menschen, die hij noodzakelijk achtte, zoo zij eens het „Koninkrijk Gods" op aarde en in het leven hierna wilden bezitten.

„Ik ben de Dood," zei de schoone gestalte en keek het kleine meisje vriendelijk aan. Men moet wel vertrouwen in den Dood hebben, als men hem in de oogen keek, want het waren mooie en goede oogen, die de Dood bezat. Zulke oogen had het kleine meisje nog niet gezien.
Het kleine meisje schrok dan ook heelemaal niet. Het was alleen maar erg verwonderd en verrast en het verheugde zich bijna, dat het zoo rustig naast den Dood kon zitten.
„Weet je," zei het, „het is zoo grappig, dat alle menschen angst hebben, wanneer ze over je praten. En je bent toch zoo aardig. Ik wil heel graag met je spelen. Niemand anders speelt met me." En toen speelde de Dood met het kleine meisje — zooals twee kinderen met elkaar spelen, midden tusschen de graven op het kerkhof.
„We zullen hemel en aarde bouwen," zei het kleine meisje, „hopelijk begrijp je dit spelletje. We maken den hemel van de lichte kiezelsteenen en de aarde van de donkere. Je moet dus ijverig steenen zoeken."
De Dood zocht kleine steenen bij elkaar, en hij gaf zich veel moeite om het kleine meisje tevreden te stellen.
„Nu hebben we er genoeg," zei het kleine meisje, „ik vind, dat je erg leuk spelen kan. Wil jij nu den hemel bouwen en ik de aarde of omgekeerd? Het is mij gelijk. Je mag zelf zeggene wat je leuker vind. Ik sta het je toe."
„Ik dank je zeer," zei de Dood," „maar zie je, ik ben geen kind meer en kan niet meer zoo bouwen als een kind dat kan. Jij bent nog een kind en ik stel me voor, dat jij je hemel en je aarde zelf bouwt. Maar ik zal je er bij helpen."
„Dat is erg lief van je," zei het kleine meisje en het bouwde zich van de kleurige kiezelsteenen haar hemel en haar aarde. De Dood keek toe en hielp het kleine meisje er bij. „Pas nu op!" zei het kleine meisje, „hier is de hemel en daarin woont de lieve God, en hier is de aarde en daar woon ik. Nu moet jij ook nog een huisje hebben. Maar ik weet nog heelemaal niet waar jij woont."
„Ik woon tusschen hemel en aarde," zei de Dood, „want ik moet de zielen van de menschen van de aarde naar den hemel brengen."
„Goed," zei het kleine meisje, „dan krijg jij een woning van lichte en donkere kiezelsteenen. Het zal een prachtige woning worden, je zult het zien."
De Dood verheugde zich erop en keek toe, hoe het kleine meisje een woning voor hem bouwde.
„Luister," zei het kleine meisje, „je hebt toch juist gezegd, dat je de zielen van de menschen van de aarde naar den hemel brengt? Vertel mij eens, hoe je dat doet — en waarom moeten wij eigenlijk sterven? Kan men eigenlijk niet eenvoudig den hemel binnen loopen?"
Toen het kleine meisje dat vroeg, luidden den klokken ten teeken dat het werk afgeloopen was en de rust begon.
„Hoor je de klokken luiden," zei de Dood. „Zie je, met de zielen van de menschen is het precies zoo als met de klokken. Iedere menschenziel is een klok en, als je goed oppast, hoor je haar luiden in vroolijke en droevige uren. Bij velen luidt ze echter maar heel zwakjes en dat is dan werkelijk heel erg. Als ik nu tot zoo'n mensch ga, dan luidt zijn zieleklok dat zijn taak beëindigd is en zijn rust begint — ik hang de klok dan in den hemel en daar klepelt zij verder."
„Zingen ze dan allemaal door elkaar," vroeg het kleine meisje, „dat kan dan toch heelemaal niet mooi klinken, want iedereen luidt toch zeker heel anders, is het niet? Het is vast niet prettig voor den lieven God om dat te moeten aanhooren."
„Dat is wel waar," zei de Dood, „maar zie, de zieleklokken komen zoo dikwijls naar de aarde terug en worden zoo lang omgegoten, dat ze allemaal hun eigen mooie geluid hebben en te zamen kunnen zingen. Zoolang echter moet ik de menschen van de aarde naar den hemel brengen."
„Dat spijt me erg voor je," zei het kleine meisje, „het is vast een heel moeilijk werk. Maar let maar op, het zal een keer beter worden en dan hebt je heelemaal niets meer te doen en dan spelen we altijd zoo prettig met elkaar als nu."
De Dood knikte en zijn oogen keken in een heel wijde verte.
„Je woning is nu klaar," zei het kleine meisje, „is ze niet aardig geworden?"
„Ze is heel aardig," zei de Dood, „ik dank je er wel voor. Maar het is al laat geworden en je moet nu naar huis gaan. Het was heerlijk om met je te spelen." En de Dood reikte het kleine meisje de hand. „Dag!" zei het kleine meisje en knikte, „kom je me nog eens opzoeken? Ik ben zoo vaak alleen."
„Ja," zei de Dood vriendelijk, „ik kom je heel gauw opzoeken, omdat je zoo alleen bent."
Spoedig hierop werd het kleine meisje erg ziek en de menschen dachten allemaal dat het wel gauw sterven zou. De menschen waren droef gestemd, want het scheen hun altijd verschrikkelijk toe als iemand stierf en zeker, als het een kind was, dat het leven nog voor zich had, zooals zij zeiden. Maar het was een vreemd kind, dat de grooten niet begrepen en met wie de kleinen niet mochten spelen. Over het geheel genomen was het dus zoo ook wel beter.
Toen de klokken den rusttijd inluidden, trad de Dood het kamertje van het kleine meisje binnen.
„Het is heel lief van je, dat je me komt opzoeken," zei het kleine meisje.
„Het is rusttijd," zei de Dood en hij zette zich naast het kleine meisje op het bed.
„Ach ja," zei het kleine meisje, „daar heb je me eens zoo mooi over verteld, toen we te zamen hemel en aarde bouwden. Dan kom je nu stellig om mijn zieleklok te halen. Hopelijk klinkt ze zoo mooi, dat de lieve God zich niet hoeft te ergeren."
„Ze verlangen in den hemel erg naar een schoon-zingende klok," zei de Dood, „daarom hebben ze mij gevraagd naar jou te gaan."
„Moet ik dan sterven?" vroeg het kleine meisje.
„Dat hoef jij niet zoo te noemen," zei de Dood. „Zie je, het is heel eenvoudig: bij de deur staan twee engelen en die brengen je dan naar den lieven God in den Hemel."
„Maar ik kan de engelen niet zien," zei het kleine meisje.
„Ik zal je op mijn arm nemen," zei de Dood, „dan zul je tegelijk de engelen zien."
Toen nam de Dood het kleine meisje op de armen en toen hij dit gedaan had, zag het twee stralende engelen in witte kleeren met schitterende vleugels, en de engelen brachten het naar den lieven God in den hemel. In den hemel was het heel mooi en daar was het kleine meisje geen vreemd kind meer, want de groote engelen begrepen haar en de kleine engelen speelden met haar. Ook de lieve God was erg tevreden en verheugden zich erover, dat Hij zoo'n reinklinkende klok had gekregen. Het kleine meisje vond het erg verdrietig, dat de Dood heel alleen op de aarde moest blijven. Ze zag hem op het kerkhof staan, toen ze eens naar beneden keek, en ze knikte hem vriendelijk toe.
„Kan je me hooren, als ik van boven af naar je roep?"
„Ja," zei de Dood, „je hoeft ook niet zoo luid te roepen, want voor mij zijn hemel en aarde zoo dicht bij elkaar als toen we te zamen eens van kiezelsteenen bouwden."
„Dat maakt me blij," zei het kleine meisje, „het is echter wel erg, dat ik niet meer met je spelen kan. Nu speelt niemand meer met je. Wees er evenwel maar niet bedroefd om.
„Het was heerlijk, dat je met me gespeeld heb," zei de Dood, „en als ik bedroefd ben, dan hoor ik jouw zieleklokje klepelen en verheug ik me erover, dat eens een kind met mij speelde."
„Ja, doe dat," zei het kleine meisje, „en ik zal je ook iets wondermoois zeggen, wat de groote engelen me verteld hebben. De groote engelen zeggen, dat er eens een tijd zal komen, waarin alle zieleklokken te zamen klinken en alle menschen gelijk de kinderen met den Dood zullen spelen."

(Vervolg: „In het licht van Bethlehem".)

ik mezelf verliezen ging, toen ik van Jeruzalem afscheid nam? Wilde ik het, zou ik het kunnen? Ik had tot nu geloofd, dat ik door mijn kerkelijke plichten te vervullen zeker kon zijn van God en Zijn hemelrijk. Nu kon ik weten, dat dit alles niet voldoende was, Jezus van Nazareth, mijn Gids en Koning, eischte meer van mij. Afgunst, onverschilligheid, haat en tweedracht, ja, een misverstand, een even niet begrijpen, verwijderde mij al van mijn Vader, Die in alle omstandigheden liefde is. Maar wat wilde ik, kleine, armzalige mensch, beginnen tegen deze eigenschappen in mij? Stond ik niet voor een hopelooze taak in een wereld, die deze gebreken als normaal-menschelijk en dus als schier onoverwinnelijk had leeren aanvaarden? Wat wilde deze Mensch van mij? Begeerde ik het wel om in Zijn vuur te treden en er in te verbranden?

Voor mij lag weer Jeruzalem. Ik ging de stad binnen met de zekerheid van een slaapwandelaar. Was ik er mij van bewust, dat ik nauwkeurig de plaatsen bezocht, die Hij vóór mij betrad? Ik zit neer in den Hof van Gethsémané en in dien bloeienden, kruidigen tuin zie ik mijzelf en peil mijn wil, mijn kunnen. Ik schrei lang en onbeheerscht door wat ik ervaren moet, bevreesd voor wat mij nog wacht. Ik sta aan de poorten van den Joodschen Raad en herken in den hoogmoed, de hardheid van Caïphas, den opperpriester, mijzelf. Ik houd mij op bij het witte paleis van Herodes en ontmoet in zijn verdorvenheid en heerschzucht mijn eigen wereldsche-ik. Dan beklim ik den Calvariënberg en loop voorover onder het verpletterende gewicht van mijn eigen kruis. Er is niemand, die mij helpt, niemand, die mij een blik gunt. Ik sleep mij voort, elk steentje is een wond. Ik struikel en val. „Mijn God. ik kàn niet meer...." Maar dan zie ik Zijn blik op mij gericht, een zon vol liefde en kracht. Weer ga ik verder naar de plek, waar ik als Hij mijzelf moet offeren. Geen schrede, geen pijn wordt mij geschonken, geen wonder kan mij dienen. Ik moet naar de plek, die Hij wees, de slachtplaats, waarheen elke mensch zal moeten gaan, die gelouterd voor Zijn Schepper wil verschijnen. Gebroken, den walglijken smaak van bloed in mijn mond, zink ik onder het kruis bewusteloos ineen.

Ik weet niet hoe lang ik er lag. Een zachte hand riep mij tot het leven terug. Ik keek in de milde oogen van haar, die Zijn leven gestalte gaf. „Moeder Maria," stamelde ik. Zij antwoordde met den glimlach, waarmede zij Hem in Bethlehems stal had verwelkomd.

„Wees niet bedroefd," zoo zei ze mij, „Mijn Zoon is verrezen — zooals gij dat zult, mijn kind!"

Waarover leest ge in het volgend nummer?

Het Nieuwjaarsnummer bevat weer een keur van artikelen. Meester Alcar spreekt zich uit over de beteekenis van de „Universiteit van Christus", terwijl Meester Zelanus de richtlijnen voor het komende jaar aangeeft. U wordt opnieuw verbonden met het leven van Meester Yongchi, terwijl tevens gestart wordt met een nieuwe rubriek, „De Innerlijke Tempel", waarin Leo Uittenbogaard u trapsgewijs in de Leer van de Meesters voert. Dit is vooral ook van belang voor hen, die nader met onze opvattingen in contact wenschen te komen.

Deedt ge al wat uw vrienden waardeeren zullen?

U kunt nog tot 27 December uw Nieuwjaarswenschen inzenden de kosten er van bedragen slechts *f* 1.50 voor een advertentie van 2 cm hoog en 6 cm breed. Een telefoontje of een briefkaart aan de administratie, Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage, tel. 391873, en u bent verzekerd van een plaats.

DE WETTEN SPREKEN

Een geheimzinnige gebeurtenis heeft de afgeloopen weken sterk de publieke aandacht getrokken. Met groote kopletters vermeldden de dagbladen, dat er zich bij een orkestrepetitie in Enkhuizen het volgende, zonderlinge verschijnsel had voorgedaan: De musici waren juist begonnen aan het laatste oefennummer, een werk van Beethoven: „Die Ehre Gottes aus der Natur", toen de dirigent, de heer Gerard H. Boedijn, plots aftikte. Hij verklaarde niet verder te gaan, terwijl hij den voorzitter en de naderbij komende orkestleden wees op iets in de partituur. Voor de ongeloovige blikken van deze menschen rees uit het papier van de Beethoven-partituur een mannengezicht op. „In den beginne was er niets ongewoons", zoo deelde de heer Boedijn later mede, „dat wil zeggen, dat we den geheelen avond zeer geconcentreerd hadden gerepeteerd en ook bij het slot bleef dit het geval.

Plotseling, we waren op de rechterpagina gekomen, merkte ik, dat op het linkervlak een vlek ontstond, die naar beneden uitliep. Op dat oogenblik waren we de plaats, waar de vlek ontstond, ongeveer 48 seconden gepasseerd: ik heb dat later aan het aantal maten kunnen uitrekenen. De vlek dijde uit en de contouren van een kop werden zichtbaar. Ik moet de armen toen hebben laten zakken, den voorzitter geroepen hebben en gezegd hebben niet verder te kunnen gaan".

De voorzitter had verwonderd naar de partituur gekeken en opgemerkt: „Er geschiedt hier iets vreemds". Inmiddels waren ook de andere orkestleden naderbij gekomen en hadden zich om den lessenaar geschaard. Terwijl zij toekeken werd de teekening op het helderwitte papier grooter en steeds duidelijker. Binnen de contouren teekenden zich oogen, neus en mond af. De werking op het papier duurde anderhalf tot twee minuten, na dat tijdsverloop stond er een mannenkop, waaraan niets meer veranderde.

De heer Boedijn deelde nog mede, dat, van het begin dezer manifestatie af, door zijn beide armen een sterke electrische stroom ging, die van zijn vingertoppen naar de schouders liep. Dit, verzekerde hij, veroorzaakte een vrij pijnlijk gevoel, dat in kracht afnam en eerst na twintig tot vierentwintig uur geheel verdween. Toen de dirigent de armen liet zakken, dachten de musici aanvankelijk, dat hij onwel was geworden. Hij moet nog van bril verwisseld hebben om de partituur van dichterbij te bezien; zelf kan de heer Boedijn zich dit echter niet herinneren.

De speciale verslaggever van „Parool", waaruit wij dit merkwaardige gebeuren citeeren, heeft de partituur kunnen bekijken. „Het papier was zeer zindelijk", zoo constateerde hij. „De teekening staat op het eerste blad, ongeveer te halver hoogte en iets naar rechts op het blad. Ze is heel zwak, schimmig zou men kunnen zeggen, als was ze met een met potloodzwart beduimeld stukje vlakgom tot stand gebracht. De oogen echter zijn vrij felle stipjes, die vlak boven een notenbalk staan. De hoogte van de teekening is ongeveer drie centimeter. Te spreken van een Beethovenkop is overdreven. Van een uitgesproken *gelijkenis* is geen sprake".

De heer Boedijn, die zich, naar hij verklaarde, nooit met spiritisme of parapsychologie heeft bezighouden, is niet van plan de partituur nog te gebruiken. Evenmin wil hij de partituur ter stofbepaling afstaan.

De meening van den parapsycholoog, Dr Tenhaeff

Er wordt naar dit mysterie thans door Dr Tenhaeff, lector in de parapsychologie aan de Rijksuniversiteit, een diepgaand onderzoek ingesteld. Voor een definitief oordeel acht deze het tijdstip nog niet gekomen. Op grond van de rapporten,

die hij ter bestudeering kreeg, is hij echter genegd met de grootste voorzichtigheid aan te nemen, dat hier paranormale verschijnselen in het spel zijn geweest. Zou dit inderdaad het geval zijn, dan zijn die te zoeken in de richting van zoogenaamd *direct schrift*. Ongelukkigerwijze, zoo deelde hij mede, is dit juist een terrein, waarop de parapsychologie nog niet heel ver gevorderd is en waarvan men eigenlijk nog betrekkelijk weinig afweet. Spiritistische verschijnselen kon Dr Tenhaeff in dit geval niet zien. Er zou veel meer sprake zijn van een verschijnsel, dat uit den geest van den heer Boedijn en zijn orkestleden, die immers met overgave en inspanning musiceerden, voorkomt. Een massa-hallucinatie achtte Dr Tenhaeff uitgesloten. Te veel onbevooroordeelde personen hebben in alle nuchterheid het verschijnsel waargenomen.

Het oordeel van Meester Zelanus

Hoe zeer dit verrassende en merkwaardige verschijnsel de gemoederen bezighoudt moge ook nog blijken uit de vele brieven, die „Evolutie" naar aanleiding hiervan ontving en waarin men het oordeel van Meester Zelanus verzoekt. De vraag werd ook gesteld op een der Inwijdingszittingen ten huize van het Genootschap. Meester Zelanus antwoordde:

Wat u in Enkhuizen is geschonken, verklaarde ik al in mijn boeken over de occulte wetten, „Geestelijke Gaven", als direct schrift. Wanneer ge daarin leest over de geestelijke fotografie, de materialisatie en de dematerialisatie, kent u ook de verklaring van dit occulte gebeuren. Want dit is het: een occulte manifestatie, door onze, astrale, wereld tot stand gebracht. Ik kan er avonden aan wijden, maar in het kort geschiedde er dit. Het verschijnsel kon worden opgebouwd, doordat de astrale Meester, die er voor verantwoordelijk is, aan den drukinkt, het notenschrift, de levensaura ontnam. Aura is de fijne, voor u onzichtbare, want astrale stof, die elk lichaam, elk voorwerp bezit, of het zou uiteenvallen. Deze krachten werden verbonden met die, welke aan den dirigent en enkele van zijn medespelenden onttrokken werden. Hierdoor kon de astrale persoonlijkheid zijn verschijnsel verdichten en afdrukken. Wanneer u een lei met een griffel beschrijft, dan is deze griffel voor u een stoffelijk middel om uw doel te bereiken. Hier ontbrak dit stoffelijk middel echter geheel en was de werking zuiver astraal! Er zijn vele wetten, die ge moet kennen om dit verschijnsel geheel te kunnen verklaren, maar zooals gezegd, die leest ge in „Geestelijke Gaven".

De gespeelde compositie trok den schepper er van aan en deze hielp den Meester bij den manifestatie.

De pijn van den dirigent en zijn plotselinge, kortdurende geheugenstoornis worden verklaard door het wegtrekken van zijn levensaura. Hij voelde dit van het centrale zenuwstelsel uit. De astrale meester wilde het proces kort en krachtig doen verloopen, waardoor de benoodigde aura snel en als het ware met een schok werd ontnomen. Dit gaf den dirigent een pijnlijk gevoel, wat hij nog uren er na voelde. Het had ook langzamer en minder fel gekund, maar dan had hij weken het bed moeten houden om de uitputting, die dan gevolgd was, te boven te komen.

Ik kan u nog zeggen, dat u in de toekomst meer van dit soort verschijnselen zult beleven. En deze zullen zooals hier, let wel, buiten de media om geschieden! In de eerste plaats, omdat de eerste zich makkelijker laten overrompelen, wat dit soort manifestaties ten goede komt, en in de tweede plaats, omdat verschijnselen door „buitenstaanders" — als ik het zoo eens zeggen mag — teweeggebracht, meer tot uw sceptici spreken. Eens zullen ook zij door die onloochenbare bewijzen van het lichamelijke voortbestaan na den dood worden overtuigd. Nog eens, deze uitleg is beknopt en daardoor onvolledig: laten uw geleerden mij de kans geven hun onwetenheid op dit terrein van de paranormale verschijnselen weg te vagen!

Meester Zelanus

IN DE WERELD

Toeval zegt de mensch . . .

In een der drukste straten van Budapest slenterden een dezer dagen een groep zoojuist uit Rusland teruggekeerde krijgsgevangenen, apathisch en vertwijfeld, dat zij bij hun terugkomst moesten ervaren, dat hun woningen gebombardeerd en hun families verdwenen waren. Erg er aan toe was er een, die telkens weer een voorbijganger aanklampte met de vraag: „Kent u niet toevallig mijn vrouw? Daar en daar hebben we gewoond — en nu is zij spoorloos verdwenen . . . ?" Maar niemand kon hem de zoozeer begeerde inlichting geven. Toen het groepje zich verstrooide, kwam een blonde jonge vrouw schuchter op den man toe en vroeg hem: „Ach, vriend, hebt u misschien iets van Német Istvàn gehoord? Hij was ook in Rusland . . ." De vrouw kon niet uitspreken, want de soldaat had haar reeds bij de hand gepakt: „Maar Juliska, herken je me dan niet meer: ik ben het toch zelf — Istvàn!" En de vrouw had nog juist den tijd haar weergevonden man in de armen te vallen voor zij het bewustzijn verloor. Toeval zeggen de menschen, wètten zeggen wij!

De vulpen van de toekomst

Een Zwitsersche firma kondigt een vulpen aan, die plezierige eigenschappen bezit. Het apparaat, dat in '47 op de markt komt, schrijft twee jaar lang zonder dat het gevuld behoeft te worden, het doet dit in iedere richting, een vloeiblad is overbodig, daar de inkt meteen droogt, het krast en spat niet, het is onbreekbaar en men kan er zelfs onder water mee schrijven. Vooral om dit laatste voordeel zien wij verlangend uit naar deze pen.

Russische Censuur

Een tijdens den oorlog in Rusland vertoevende Amerikaansche journalist, kreeg op het Roode Plein in Moskou Stalin te aanschouwen. Trotsch maakte hij voor zijn blad een uitvoerig verslag van dit evenement. Daarin kwam echter de volgende zin voor: „Ik stond op een steenworp afstand van Maarschalk Stalin". De Russische censor bracht den journalist aan het verstand, dat deze zin gewijzigd moest worden en men zal in Amerika wel vreemd hebben opgekeken, toen het telegram vermeldde: „Ik stond dicht bij Stalin, doch wierp geen steen!"

Broederschap tusschen China en Japan

De secretaris van de Chineesche Christen Studenten Vereeniging beleed de volgende voor een ieder behartigenswaardige woorden: „Wanneer ik aan mijn eigen volk denk, zie ik een God van liefde en genade. Wanneer ik God tegenover Japan denk, zie ik een God van toorn en gerechtigheid, gereed om te straffen. Zoo heb ik echter de zuiverheid van mijn geloof verloren en ik heb geen boodschap meer voor de wereld. Het is alles anders. Wanneer ik God zie als een God van toorn en gerechtigheid, moet ik er op voorbereid zijn, dat die toorn en gerechtigheid niet alleen Japan, maar ook China treffen. En wanneer ik God zie als een God van liefde en genade, moet ik bereid zijn, deze liefde en genade niet alleen over China, maar ook over Japan uitgebreid te zien. Dat geloof drijft de haat en de bitterheid uit mijn hart en doet mij beseffen, dat de vijand toch een broeder van mij is."

Dit is een edel en ruim woord, dat, zoo het nagevolgd wordt, den vrede schenkt aan den mensch, die van goede wille is. We besluiten er het eerste kerstnummer van „Evolutie" mee. Wat Koo zegt, geldt ook voor de Nederlanders, die God bidden om wraak en vergelding jegens de Duitschers en allen, die zij om een of andere reden haten. Wie dit doet verdicht de hellen en drijft zich zelf weg van het licht, dat in Bethlehem opging! Bekeert u, want het Koninkrijk der Hemelen is nabij gekomen!

Verruim uw liefde, Uw kracht en Uw wijsheid door een abonnement op „EVOLUTIE"!

J. KOPPERS

Magnetiseur

Goudenregenplein 15, *Den Haag*

Consult: iederen werkdag van 2 tot 5 uur, behalve Dinsdag

Te Amsterdam, Nassaukade 367: iederen Dinsdag van 11 tot half 1 en van half 2 tot 5 uur

Fa. J. v. d. DOEL

Internationaal meubeltransport

- *Verpakkingen*
- *Expeditie*
- *Bergplaatsen*

Telefoon no. 337060

LOOSDUINSCHEKADE 184 — DEN HAAG

Kunsthandel **J. G. DENIS**

1ste *Middellandstraat* 27 . *Tel.* 30491

te Rotterdam

exposeert

enkele van Jozef Rulof's nieuwste schilderijen

MEDEDEELINGEN

Rooster van de voordrachten

's-Gravenhage

Gebouw Diligentia, Lange Voorhout, op Vrijdag 27 December, 8 uur, Jozef Rulof.
Zondag 22 December, 10 uur 15, Leo Uittenbogaard.

Amsterdam

Gebouw Sarphatistraat 8, Dinsdag 24 December, Donderdag 2 Januari, 8 uur, Jozef Rulof.

Rotterdam.

De voordracht van Leo Uittenbogaard op Zondag 29 December a.s. gaat niet door. Tijdstip en plaats van de voordrachten in Januari worden in het volgende nummer bekend gemaakt.

Postzegels!

Wij verzoeken U in brieven, die beantwoording vragen, postzegels daartoe bij te sluiten.

OOSTERSCHE TAPIJTEN REPARATIE INRICHTING

G. MARIS

BINNENKANT 30 ***AMSTERDAM***

TELEFOON 41380

UITSLUITEND EERSTE KLAS WERK

Laat Uw bontmantel repareeren en moderniseeren

door *H. M. v. Reijn Becker*

Trompenburgstraat 36 - Amsterdam

Bontmantels vanaf f 450.—

Ton van Otterloo

geeft lessen in:

- *Tooneelspel*
- *Voordracht*
- *Declamatie*
- *Spraakkunst*

Weissenbruchstraat 99, telefoon 776463, Den Haag

FOTO GUTH

Volkerakstraat 32 - Telefoon No. 97128

Amsterdam-Z.

PORTRET - REPRODUCTIES EN KINDERFOTO'S OOK AAN HUIS.

Wie wil mijn nichtje, generaalsdochter (vader overgegaan), aan een betrekking helpen? In de huishouding of ter verzorging van kinderen. Liefst intern.

Brieven:

W. F. KEPPEL—HESSELINK
Valkenboschlaan 17 — Den Haag

Lijst van Medewerkers

In een van onze komende nummers zal een begin worden gemaakt met de publicatie van een lijst, welke de namen en de adressen bevat van de medewerkers, die het genootschap in binnen- en buitenland vertegenwoordigen. Bij deze adressen kan men inlichtingen bekomen over de leer en de werkzaamheden van het Genootschap. Tevens kan men er de boeken, de brochures en andere geschriften bestellen. Wie zich geschikt acht, dit belangrijke werk in zijn stad te verrichten, wordt verzocht, zich aan het Secretariaat van het Genootschap, Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage, op te geven. Als hij in aanmerking komt, wordt hem het noodige werkmateriaal toegezonden.

Als ge tevreden zijt moet ge niet veranderen. Maar zoo ge het niet zijt, breng dan uw schoenen ter reparatie bij ons. Wij zijn goedkoop, degelijk en vlug.

SCHOENMAKERIJ

J. P. STULTJENS

De la Reyweg 86 en Hattumlaan 1 hoek Nunspeetlaan - 's-Gravenhage

B. A. Kroonder

1e Van Swindenstraat 26-28

Telefoon 50671 . Amsterdam

ENCADREMENTEN

J. H. K. KOERTS-MEYER

Bouwkundige . Aannemer
Taxateur
Onderhoud en Administratie van Onroerende Goederen

Keizer Karelweg 395 . Amstelveen
Telefoon K 2970-2694

„Evolutie"

Abonnementsprijs f 8.50 per jaar (bij vooruitbetaling). Betaling kan geschieden door overschrijving op gironummer 7112 van de Nederl. Handel-Mij., Kneuterdijk 1, 's-Gravenhage, t.b.v. „Evolutie", of per postwissel, Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage.

Kopij wordt vrijblijvend ingewacht. Terugzending geschiedt alleen, wanneer de postzegels daartoe worden bijgesloten.

Advertenties moeten uiterlijk 10 dagen voor verschijning worden ingezonden bij de Administratie, Nachtegaallaan 20, 's-Gravenhage, die u gaarne de condities verstrekt.

ADVERTEERT IN DIT BLAD

GE STEUNT EVOLUTIE.... EN UZELF